

MIJN LEVENSGESCHIEDENIS

Laten we onze hoofden even een moment buigen voor gebed.

Onze genadige hemelse Vader, het is voorwaar met voorrechten die wij hebben van tot U, onze God en Redder, te naderen. Dit wonderbare lied te horen, *Hoe groot zijt Gij*, het ontroert ons omdat wij weten dat Gij groot zijt. En wij bidden dat Uw grootheid opnieuw aan ons gemanifesteerd zal worden vanmiddag als wij spreken. En het is mij ten deel gevallen voor de eerste keer in vele jaren om te proberen terug te gaan in 's levens verleden en ik bid dat U mij kracht zult geven en—en wat ik nodig heb, Here, om, in dit uur. En mogen al mijn fouten in het leven slechts een stapsteen zijn voor anderen dat hen dichter bij U zou brengen. Sta het toe, Here. Mogen zondaars de voetafdrukken in het zand van de tijd zien, en mogen ze tot U geleid worden. Deze dingen vragen wij in de Naam van de Here Jezus. Amen.

U mag gaan zitten.

² [Broeder Glover zegt: “Zou u voor deze zakdoeken kunnen bidden voordat u begint?”—Red.] Zal ik graag doen. [“Er zijn *die* en *deze* om voor te bidden.”] Goed meneer, dank u. Zoals deze geheiligde man, broeder Glover, die ik nu al enkele jaren ken—had het voorrecht om een poos bij hem te zijn gisteravond. En hij heeft me verteld over . . . hij had zich er een poosje bij neergelegd, rustte zich uit. En nu, op vijfenzeventigjarige leeftijd, keert hij terug in de dienst van de Here. Ik ben niet half zo moe als ik was voordat ik dat hoorde. Ik dacht dat ik moe was, maar ik—ik geloof niet meer dat ik dat ben. Hij heeft net hier voor mij enkele zakdoekjes neergezet in de—in de vorm van enveloppen, enzovoort, waar ze erin zitten en al van achteren gesloten zijn.

³ Nu, wie van u ook in radioland of hier die een van deze zakdoekjes wenst, en u. . . De Angelus Tempel stuurt ze voortdurend, heel de tijd uit. U zou hier naar de Angelus Tempel kunnen schrijven en ze zullen erover bidden, want ik zal u verzekeren dat het de Schrift is. Het is een belofte van God.

⁴ En als het zou zijn dat u zou willen dat ik over één voor u bid, wel, ik zou het graag willen doen. U kunt me gewoon schrijven op postbus 3-2-5, 325, Jeffersonville, gespeld J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dubbel l, e. Jeffersonville, Indiana. Of als u niet op de postbus kunt komen, schrijf gewoon “Jeffersonville.” Het is een kleine stad, ongeveer vijfendertigduizend inwoners. Iedereen kent me daar. En dus, we zouden met genoegen over een zakdoek bidden en die aan u opsturen.

⁵ En nu, we hebben groot succes gehad met dit te doen, omdat. . . U zult er een klein standaardbrief bij krijgen, dat

mensen rond de wereld elke ochtend om negen uur bidden, en om twaalf uur, en om drie uur. En u kunt zich voorstellen, achter om de wereld heen, welke tijd van de nacht ze moeten opstaan om dit gebed te doen. Dus, als al deze tienduizenden en maal duizenden gebeden tot God zenden op precies diezelfde tijd voor deze bediening, uw ziekte, dat God dat gewoon niet kan afwijzen. En dus, nu, wij, zoals ik zei: wij hebben geen programma's—wij willen geen cent aan geld. We zijn gewoon. . . Als we u kunnen helpen, dat is waarvoor we hier zijn. En laat ons. . .

Iemand brengt nog een stapel zakdoeken.

⁶ Nu, als u geen zakdoek hebt die u wilde sturen, wel, schrijft u dan toch gewoon. Als u het nu niet nodig hebt, houd het in het boek Handelingen, in de Bijbel, het 19e hoofdstuk. En het zal een vorm van een klein wit lintje zijn dat u opgestuurd zal worden en de instructies hoe eerst uw zonden te belijden. En (dank u) hoe uw zonden te belijden. U moet nooit proberen iets van God te krijgen zonder eerst in orde te zijn met God. Ziet u? En dan wordt u hierin instructies gegeven om uw burens erbij te roepen, en uw voorganger. Als u iets hebt dat in uw hart is tegen iemand, ga het eerst in orde maken, en kom terug. En bid dan, hou een gebedssamenkomst in uw huis, en speld deze zakdoek aan uw onderkleed, en geloof dan God. En precies op die drie uur, elke dag, zullen er mensen rond de wereld zijn die bidden—een keten, rond de wereld.

⁷ En nu, is het van u, helemaal gratis; vraag gewoon. En—en, nu, we zullen u niet terugschrijven om u iets te vragen of om u te vertellen over een of ander programma dat we hebben. We willen dat u programma ondersteunt, maar we hebben—hebben er geen voor u om er te ondersteunen. Ziet u? Dus u. . . Het is niet om uw adres te krijgen, het is maar slechts inschikkelijkheid en een bediening van de Here, die we proberen voort te zetten.

⁸ Nu, laten we onze hoofden buigen. En als u in radioland uw zakdoek daar hebt liggen, leg gewoon uw eigen hand erop terwijl we bidden.

⁹ Genadige Here, wij brengen tot U deze kleine pakjes—misschien lijken sommige erop om misschien kleine vestjes te zijn voor een baby of—of een of ander klein onderhemdje, of misschien een klein paar babysokjes of—of iets, een zakdoek, die naar de zieken en de aangevochtenen gaat. Here, het is overeenkomstig Uw Woord dat wij dit doen. Want wij lezen in het boek Handelingen dat ze van het lichaam van Uw dienstknecht, Paulus, zakdoeken en schorten namen, omdat ze geloofden dat Uw Geest op de man was. En onreine geesten gingen uit van mensen en aandoeningen en ziekten verlieten hen, omdat zij geloofden. En nu beseffen wij, Here, dat we niet Paulus zijn, maar we weten dat U nog steeds Jezus bent. En we bidden dat U het geloof van deze mensen zult eren.

¹⁰ En er werd eens gezegd dat toen Israël, toen ze God probeerden te gehoorzamen, in een val was gevangen; de zee vóór hen, de bergen aan beide kanten en farao's leger die naderde. En één heeft er gezegd "dat God naar beneden keek door die Vuurkolom, met vertoornde ogen, en de zee werd bevreesd, en rolde zich terug en maakte een pad voor Israël om over te steken naar het beloofde land."

¹¹ O Here, kijk opnieuw naar beneden wanneer deze pakjes op de zieke lichamen worden gelegd, ter gedachtenis van Uw levende Woord. En moge de ziekte bevreesd worden; kijk door het Bloed van Uw Zoon, Jezus, Die voor deze verzoening stierf. En moge de vijand bevreesd zijn en weggaan, zodat deze mensen in de belofte mogen trekken, dat "Boven alles," dat het Uw verlangen is "dat wij voorspoedig zijn in gezondheid." Sta het toe, Vader, want wij zenden het op met die—met die houding in ons hart. En dat is onze doelstelling. Wij zenden het op in Jezus Christus' Naam. Amen.

Dank u, broeder Glover. Dank u, meneer.

¹² Nu, omdat vanavond het slot van dit deel van de opwekking is—ik weet niet of het zal worden uitgezonden of niet—maar ik zou willen zeggen (zo niet) tegen het radiopubliek dat dit een van de fijnste samenkomsten is geweest die ik heb gehad in vele, vele jaren. Het is solide geweest, degelijk, meest liefdevolle, samenwerkende samenkomst waarin ik sinds lange tijd ben geweest.

¹³ [Een broeder zegt: "We zijn op de radio tot kwart over vier, broeder. En ze luisteren naar u, door heel Zuid-Californië, op de eilanden en op de schepen. Wij krijgen berichten van ze. En dus u hebt een groot gehoor, duizenden en tienduizenden."—Red.] Dank u, meneer. Dat is heel goed. Blij om dat te horen. God zegene u allen.

¹⁴ En ik heb zeker altijd een warm plekje in mijn hart gehad voor de Angelus Tempel voor zijn standpunt voor het volle Evangelie van Jezus Christus. En nu, het—het schijnt nu persoonlijker voor mij te zijn. Het lijkt alsof, na iedereen te hebben ontmoet en hun fijne geest te hebben gezien, lijkt het me toe alsof ik gewoon meer één van u ben dan ik vroeger was. God zegene u is mijn gebed. En . . . [Het publiek applaudisseert—Red.] Dank u vriendelijk.

¹⁵ Nu, het werd aangegeven dat ik vandaag min of meer een poosje tot u zou spreken over *Mijn levensgeschiedenis*. Dat is een—een moeilijk iets voor mij. Dit zal de eerste keer zijn dat ik het heb geprobeerd te benaderen in vele jaren. En ik zou geen tijd hebben om in details te gaan, maar slechts een gedeelte ervan. En hierin heb ik vele fouten gemaakt, vele dingen gedaan die verkeerd waren. En ik zou willen dat u in het radioland en u die aanwezig bent, dat u mijn fouten niet als struikelblokken

zult nemen, maar stapstenen, om u dichterbij de Here Jezus te brengen.

¹⁶ Dan, vanavond—de gebedskaarten zullen worden uitgedeeld voor de genezingsdienst vanavond. Nu, wanneer we spreken over een *genezingsdienst*, betekent het niet dat we iemand gaan genezen—we gaan voor iemand “bidden.” God doet het genezen. Hij is gewoon heel genadig voor mij geweest om gebed te verhoren.

¹⁷ En ik sprak met de manager van een beroemde evangelist hier enige tijd geleden en—en er werd gevraagd: waarom bad deze evangelist niet voor de zieken. En de evangelist zei terug tegen de—de manager van mijn samenkomsten, zei: “Als . . .” Deze evangelist gelooft in goddelijke genezing. Maar als hij zou beginnen te bidden voor de zieken, zou het zijn dienst hinderen, omdat hij wordt gesponsord door kerken. Vele kerken en velen van ze geloven niet in goddelijke genezing.

¹⁸ Dus ik heb een eerbewijs en respect voor de evangelist, want hij behoudt zijn plaats, zijn post van plicht. Hij zou misschien . . . Ik zou nooit zijn plaats kunnen innemen, en ik betwijfel of hij mijn plaats zou kunnen innemen. We hebben allen een plaats in het Koninkrijk van God. We zijn allen samen verenigd; verschillende gaven, maar dezelfde Geest. Verschillende manifestaties bedoelde ik te zeggen, maar dezelfde Geest.

¹⁹ En nu, vanavond, de diensten zullen beginnen . . . Ik denk dat ze zeiden dat het concert om half zeven begint. En nu, als u buiten in radioland bent, kom binnen om hiernaar te luisteren. Het is . . . Het zal prachtig zijn, dat is het altijd.

²⁰ En dan wil ik zeggen dat de gebedskaarten onmiddellijk na deze dienst zullen worden uitgedeeld, zodra deze dienst is gesloten, als u hier bent en een gebedskaart wilt. Ik werd daarbinnen net enkele ogenblikken geleden verteld, dat mijn zoon, of meneer Mercier of meneer Goad, zij zullen gebedskaarten uit gaan delen. Blijf gewoon op uw zitplaats. Zodra de dienst is gesloten, blijf gewoon op uw zitplaats, zodat de jongens door de rij kunnen gaan en de gebedskaarten zo vlug mogelijk kunnen uitdelen. Dat zal op de balkons zijn, of op de vloer, waar ook, de onderste verdiepingen of waar u ook bent, blijf gewoon op uw zitplaats en de jongens zullen weten dat u hier bent voor een gebedskaart. En dan vanavond zullen we voor de zieken bidden. En als de Here mijn gedachten niet verandert, wil ik vanavond over het onderwerp prediken: *Als U ons de Vader zult tonen, zal het ons genoegen.*

²¹ Nu, ik wil als tekst lezen, vanmiddag, gewoon om van start te gaan met de *Levensgeschiedenis*, gevonden in het boek Hebreeën het 13e hoofdstuk; en laten we hier beginnen rond . . . ik zou zeggen rond het 12e vers.

Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij het volk zou heiligen met Zijn eigen Bloed, buiten de poort geleden.

Laat ons daarom tot Hem gaan buiten het kamp, Zijn smaad dragend.

Want hier hebben wij geen blijvende stad, maar wij zoeken een die komt.

²² Nu, dat is min of meer een tekst. Want ziet u, als het een levensgeschiedenis is of wat ook met betrekking tot een menselijk wezen, verheerlijken we dat niet, en vooral een—een mens zijn verleden, als die zo donker is geweest als het mijne is geweest. Maar ik dacht als we de Schrift lazzen, dat God de Schrift zou zegenen. En mijn gedachte is:

Dat hier hebben wij geen blijvende stad, maar wij zoeken een die komt.

²³ Nu, ik weet dat u erg veel van Los Angeles houdt. U hebt daar recht op. Het is een grote, prachtige stad. Met haar smog en wat al niet, toch is het een prachtige stad; fijn klimaat. Maar deze stad kan niet blijven; er moet een einde aan komen.

²⁴ Ik heb in Rome gestaan (waar de grote keizers) en de steden die ze dachten dat ze onsterfelijk zouden bouwen, en zes meter diep moeten graven om zelfs maar de ruïnes ervan te vinden.

²⁵ Ik heb gestaan waar de farao's hun grote koninkrijken hebben gehad, en je zou in de grond moeten graven om te vinden waar de grote farao's regeerden.

²⁶ Wij allen houden ervan om aan onze stad en onze plaats te denken. Maar bedenk: het kan niet standhouden.

²⁷ Toen ik een kleine jongen was, ging ik altijd naar een grote esdoorn boom. In mijn streek hebben we veel loofhout. En dan hadden we deze esdoorn bomen, de suikeresdoorn, en wat wij de "harde esdoorn" en "zachte esdoorn" noemen. Deze grote, gigantische boom, het was de meest prachtige boom. En toen ik van de velden zou komen, van het werken in het hooi en—en de oogsten, hield ik ervan om naar deze grote boom te gaan en—en eronder te gaan zitten en—en omhoog te kijken. En ik kon z'n grote, machtige takken zien zwaaien in de wind—grote, enorme stam. En ik zei: "Weet je, ik geloof dat deze boom hier honderden en honderden jaren zal staan." Niet lang geleden nam ik een kijkje bij de oude boom; het is slechts een stomp.

²⁸ "Want hier hebben wij geen blijvende stad." Geen, niets hier op aarde waar u naar kunt kijken zal blijven. Het moet een einde hebben. Alles wat sterfelijk is, moet plaats maken voor een onsterfelijkheid. Dus ongeacht hoe goed we onze snelwegen bouwen, hoe fijn we onze gebouwen maken, het moet allemaal verdwijnen; want hier is er niets dat kan blijven. Alleen maar het Ongeziene is wat blijft.

²⁹ Ik herinner me het huis waar we in woonden—het was een oud blokhuis, kieren gedicht met modder. Ik . . . Misschien hebben velen nog nooit een huis gezien met de kieren gedicht met modder. Maar het was helemaal met modder gedicht en de grote, enorme boomstammen die in het oude huis zaten, ik dacht dat dat huis honderden jaren zou staan. Maar weet u, vandaag is, waar dat huis stond, een woonproject. Het is zo veel anders. Alles is aan het veranderen. Maar . . .

³⁰ En ik zag vroeger mijn vader—hij was een nogal kleine, gezette man, heel erg sterk, en hij was een van de sterkste kleine mannen die ik kende. Ik ontmoette meneer Coots, een man met wie hij vroeger werkte in de boomstammen—hij was een houthakker—en ongeveer een jaar geleden; en meneer Coots is een zeer goede vriend van mij en een diaken in de Eerste Baptistenkerk, en hij zei: “Billy, jij zou een heel sterke man moeten zijn.”

En ik zei: “Nee, dat ben ik niet, meneer Coots.”

³¹ Hij zei: “Als jij aarde naar je vader zou je dat zijn.” Zei: “Ik zag die man, die vijftig kilo woog, een boomstam in z’n eentje op de wagen laden die vierhonderd kilo woog.” Hij wist gewoon hoe het te doen. Hij was sterk. Ik zou hem naar de plek zien komen om zich te wassen en zich klaar te maken voor het avondeten, toen moeder hem zou roepen.

³² En we hadden een oude appelboom buiten op het voorerf, en dan waren er drie of vier kleine verder naar achteren toe. En precies in de middelste boom was er een oude spiegelglas die gebroken was, spiegel, een grote. En het was vast aan de boom gespijkerd met wat spijkers die naar binnen waren gebogen. Min of meer zoals wat sommigen van u timmerlieden die meeluisteren “kapstokken” zouden noemen. Het was naar binnen gebogen om het spiegelglas op zijn plaats te houden. En er was een oude blikken kam. Hoevelen hebben ooit een oude blikken . . . de ouderwetse blikken kam gezien? Ik kan hem gewoon zien.

³³ En dan was er een kleine wasbank, gewoon een kleine plank met een kleine, schuine poot eronder aan de boom vast gespijkerd. Een kleine, oude, half-zwavelig pomp daar waar we het water uitpompten en we ons wassen bij deze oude boom. En mama nam vroeger meelzakken en maakte handdoeken. Heeft iemand ooit een meelzak-handdoek gebruikt? Wel, ik weet zeker dat ik me nu thuisvoel. En die grote, oude ruwe handdoeken! En toen ze ons kleine kinderen een bad zou geven, zou ze . . . voelde het alsof ze de huid eraf wreef, elke keer dat ze wreef. En ik herinner me die oude meelzak. En ze zou een paar van de touwtjes eruit trekken en kleine kwastjes maken om het een beetje te versieren.

³⁴ Hoevelen hebben ooit op een strozak geslapen? Wel, zeg me nou! Hoevelen hebben ooit geweten wat een kafkussen was? Wel, broeder Glover, nu ben ik thuis, vast en zeker! Strozak,

wel, het is niet al te lang geleden dat ik er pas van een af kwam; en het was . . . O, het—het is goed slapen—koel. Dan in de wintertijd nemen ze het oude veren bed en liggen daarop, weet u, en moesten dan een stuk zeildoek over ons heen leggen omdat de sneeuw door de—de kieren in het huis naar binnen waaide, weet u, waar de oude dakspanen naar boven kromden, weet u, en de sneeuw erdoorheen zou worden geblazen. En o, ik kan me dat heel goed herinneren.

³⁵ En dan had pap vroeger een scheerkwast. Ik . . . Nu, hier zult u van opkijken. Het was gemaakt van maïskolven—een scheerkwast met maïskolven. Hij zou moeders oude loogzeep nemen die zij had gemaakt, bereidde het en smeerde het op z'n gezicht met deze maïskolfkwast en scheerde ermee, met een groot, oud, langwerpige scheermes. En op zondag zou hij de—de stukjes papier nemen, rondom zijn kraag steken— ze droegen celluloid kragen—en deed het zo om de kraag heen om te voorkomen dat het—het—het schuim op de kraag van zijn overhemd kwam. Hebt u ooit gezien dat dat werd gedaan? Wel, o, o!

³⁶ Ik herinner me een kleine oude bron daar beneden waar we vroeger heen gingen om wat te drinken, wat water, en namen ons water uit een oude kalebas-scheplepel. Hoevelen hebben ooit een kalebas-scheplepel gezien? Wel, hoevelen van u komen eigenlijk uit Kentucky? Ja, wel, kijk eens hier naar de Kentuckiërs. Wel, nou, ik ben—ik ben helemaal . . . Ik dacht dat het hier allemaal Okies en Arkies waren, maar het lijkt erop dat Kentucky hier in aantocht is. Wel, ze hebben wel een paar maanden geleden olie aangetroffen in Kentucky, weet u, dus misschien is dat, sommigen van hen die deze kant op komen.

³⁷ En dan herinner ik me toen pa vroeger binnenkwam en zich waste voor het avondeten; hij zou z'n mouwen oprollen, en die kleine, korte, stompe armen. En toen hij z'n armen omhoog bracht om zich te wassen, het water over z'n gezicht gooide, zaten die spieren gewoon opgepropt in zijn kleine armen. En ik zei: "Weet je, mijn vader zal wel leven om honderdvijftig jaar oud te worden." Hij was zo sterk! Maar hij stierf op z'n tweeënvijftigste. Ziet u? "Hier hebben wij geen blijvende stad." Dat is juist. We kunnen niet door blijven gaan.

³⁸ Nu, laten we een kleine reis maken, ieder van ons. Er is iedereen hier die een levensgeschiedenis heeft, net als ik, en het is goed om af en toe een wandeling te maken langs de laan van onze herinneringen. Vindt u niet? Gewoon terug te gaan en laten we allemaal even teruggaan, terug naar soortgelijke ervaringen als kleine kinderen.

³⁹ En nu, het eerste deel van de levensgeschiedenis. Ik zal er maar eventjes op ingaan, want het staat in het boek en velen van u hebben het boek.

⁴⁰ Ik werd geboren in een kleine berghut, ver weg in de bergen van Kentucky. Ze hadden één kamer waar we in woonden, geen kleed op de vloer, zelfs geen hout op de vloer—het was gewoon simpelweg een kale vloer. En een boomstronk, bovenkant van een boomstronk die eraf was gesneden met drie poten eraan, dat was onze tafel. En al die kleine Branhams zouden zich daar om toe ophopen en daar aan de voorkant van de kleine oude hut en rolden naar buiten, leek wel, waar een stel buidelratten rond woelden, daar in het stof, weet u, al de kleine broers. We waren met ons negenen, en één klein meisje, en zij had het echt zwaar te verduren tussen dat stel jongens. We moeten vandaag nog steeds respect voor haar hebben vanwege de dingen die we in die dagen deden. Ze mocht nergens met ons meegaan, we zouden haar terugsturen—ze was een meisje. Dus, zij kon het niet hebben, weet u. Dus, wij hadden. . . En al. . .

⁴¹ Herinner me dat achter de tafel we slechts twee stoelen hadden; en zij waren gemaakt van bast van takken. Gewoon ouwe hickory scheuten in elkaar gestoken, en de zitting ervan geweven met hickory bast. Heeft iemand ooit een hickory bast stoel gezien? Ja. En ik kan mama nog horen. O, later, toen we in een woning kwamen waar ze een houten vloer kon hebben, met die baby's op haar schoot, zo, en in die oude stoel schommelend, gewoon van bonkerde-bonkerde-bonk over de vloer. En ik herinner me, om te voorkomen dat de kleintjes de deur uit gingen toen zij aan het wassen zou zijn of zoiets, dat ze een stoel neer zou leggen en hem een beetje diagonaal zou draaien, dwars langs de deur, om te voorkomen dat de kleintjes naar buiten gingen, toen zij naar de bron moest om water te halen, enzovoorts.

⁴² En moeder was vijftien jaar oud toen ik werd geboren, pa was achttien. En ik was de eerste van de negen kinderen. En ze vertelden me dat op de ochtend dat ik geboren werd. . .

⁴³ Nu, wij waren erg arm, gewoon de allerarmsten. En we hadden niet eens een raam in dit kleine hutje. Het had een soort kleine houten deur die je opendeed. Ik betwijfel of u ooit zoiets hebt gezien. Een kleine houten deur die openging in plaats van een raam; je hield het overdag open en je sloot het 's nachts. Wij konden de elektrische lichten niet aandoen of zelfs petroleum verbranden in die dagen; we hadden wat je een "vetlamp" noemt. En ik weet niet of u ooit wist wat een vetlamp was. Wel, wat heb je. . . En hebt u ooit. . . ooit een stuk staand dood hout van een pijnboom gebrand? Neem gewoon een stuk staand dood hout van een pijnboom en steek hem aan en leg hem op een deksel—hij zal branden. En dat. . . een beetje veel onder het rook, maar ze hadden toch geen meubilair om onder de walm te komen. Dus het. . . de hut kreeg het rook. Het trok goed want er was genoeg dak daarboven waar het doorheen kon trekken. Dus, het. . .

⁴⁴ En ik werd geboren op 6 april 1909. Natuurlijk weet u dat dat me nu iets over de vijftientig maakt. En dus, de ochtend

dat ik geboren werd, zei moeder dat ze het raam openden. Nu, we hadden geen dokters, er was een vroedvrouw. Gewoon . . . En die vroedvrouw was mijn grootmoeder. En dus toen ik werd geboren en mijn eerste, begon te huilen en—en moeder wilde haar kind zien. En—en ze was zelf niet meer dan een kind. En toen ze het kleine raam openden, net bij het aanbreken van de dag, rond vijf uur. En het . . . Er was een oud roodborstje dat naast een kleine struik zat. Zoals jullie allen het plaatje ervan hebben gezien in—in mijn boek van mijn levensgeschiedenis. Een braaf roodborstje zat daar gewoon te zingen met alles wat in hem was.

⁴⁵ Ik heb altijd van roodborstjes gehouden. Nu, jullie jongens daar in radioland, schiet niet op mijn vogels. Zie je, dat zijn—zij—zij zijn . . . Dat zijn mijn vogels. Hebt u ooit het verhaal gehoord van het roodborstje, hoe hij zijn rode borst kreeg? Ik zal hier even stoppen. Hoe hij zijn rode borst kreeg . . . Daar was de Koning der koningen Die op een dag stervende was aan het kruis, en Hij leed en niemand wilde naar Hem toe komen. Hij had niemand om Hem te helpen. En er was een kleine bruine tegeltje dat die spijkers uit het kruis wilde halen, en hij bleef tegen het kruis vliegen en aan die spijkers rukken. Hij was te klein om ze eruit te trekken, en hij kreeg zijn borst helemaal rood van het bloed. En sindsdien is zijn borst rood geweest. Schiet hem niet neer, jongens. Laat hem met rust.

⁴⁶ Hij zat aan de kant van het raam te tsjilpen zoals de roodborstjes zingen. En—en pa duwde het raam naar achteren. En toen ze de kleine raam-deurtje naar achteren duwden, kwam dat licht dat u op het plaatje ziet, wervelend het raam in, zegt mijn moeder, en hing boven het bed. Grootmoeder wist niet wat te zeggen.

⁴⁷ Nu, wij zijn . . . waren geen religieus familie. Mijn familie is Katholiek. Ik ben Iers aan beide kanten. Mijn vader is strikt Iers, Branham. Mijn moeder is Harvey; alleen heeft haar vader een Cherokee indiaanse getrouwd, dus dat verbrak de kleine lijn van het bloed van de Ieren. En vader en moeder gingen niet naar de kerk, en ze trouwden buiten de kerk, en ze hadden helemaal geen religie. En daar achter in de bergen was er niet eens een Katholieke kerk. Dus ze kwamen over bij de vroege kolonisten, twee Branhams kwamen over, en daaruit stamde de hele generatie Branhams, is de stamboom van de familie.

⁴⁸ En toen opende ze . . . Toen ze dit raam openden en dit licht daarbinnen stond, wisten ze niet wat te doen. Pa had zich (zei mama) een nieuwe overall gekocht voor deze gebeurtenis. Hij stond met de . . . z'n armen in de slab van de oude overall, zoals de bosbewoners en houthakkers in die dagen gebruikten. En het deed hen schrikken.

⁴⁹ Wel, nadat ik misschien tien dagen oud was geworden of zoiets, namen ze mij mee naar een kleine Baptistenkerk genaamd

“Opossum Kingdom,” Buidelrat Koninkrijk Baptistenkerk. Dat is nogal een naam. Er was een oude rondtrekkende prediker— de ouderwetse Baptistenprediker, kwam daar langs ongeveer eens in de twee maand. Op . . . De mensen zouden een kleine dienst samen houden, ze zouden een paar liedjes gaan zingen, maar ze hadden om de zoveel tijd een prediking van de rondtrekkende ruiter. Zij betaalden hem elk jaar met een zak pompoenen en een paar van dat soort dingen, weet u, die de mensen verbouwden om het te geven. En de oude prediker kwam langs en daar bad hij voor mij, als een klein jongetje. Dat was mijn eerste gang naar de kerk.

⁵⁰ Rond de leeftijd van ongeveer . . . ietsjes over de twee jaar oud, vond het eerste visioen plaats.

⁵¹ Wel, zij hadden daar in de bergen rondverteld dat dit licht binnenkwam. Dus zij probeerden het te ontrafelen. Sommigen zeiden dat het het zonlicht moest zijn geweest dat op een spiegel in het huis weerkaatste. Maar er was geen spiegel daarbinnen. En de zon was niet op; dus—het was te vroeg, om vijf uur. En toen, o, ze lieten het gewoon gaan. En toen ik ongeveer . . . moet ongeveer tegen de drie jaar oud zijn geweest . . .

⁵² Nu, ik moet eerlijk zijn. Er zijn hier dingen die ik niet graag zeg, en ik wou dat ik het kon overslaan, en het niet hoefde te zeggen. Maar toch, om de waarheid te vertellen, moet je de waarheid vertellen, of het nu over jezelf is of de mensen in je familie. Wees er eerlijk over en dan is het altijd hetzelfde.

⁵³ Mijn vader was verre van een religieus persoon te zijn. Hij was een typische bergjongen die voortdurend de hele tijd dronk. En hij was in wat problemen geraakt in een gevecht, en er waren twee of drie mannen die bijna om waren gekomen terwijl ze aan het vechten, schoten en elkaar met messen sneden op een of ander soort feest daarboven in de bergen. En pa was een van de leiders van dit gevecht geweest, omdat er een vriend van hem was die gewond werd geraakt, en had iemand met een stoel geslagen. En had . . . De man had een mes eruit gehaald en ging pa's vriend steken, op de grond, met dit mes, door zijn hart heen, en pa kwam nam zijn partij. En het moet echt een vreselijk gevecht zijn geweest, want, ze hebben, helemaal vanuit Burkesville, vele kilometers verderop, stuurden ze een sheriff achter pa aan, te paard.

⁵⁴ Dus de man lag op het randje van de dood. Misschien dat er enigen van zijn familie meeluisteren. Ik ga zijn naam noemen: Will Yarbrough was zijn naam. Ze zijn waarschijnlijk . . . Ik denk dat er sommigen van hen in Californië zijn, van zijn jongens. Maar hij was een bullebak—grote, sterke man—doodde zijn eigen jongen met een hekplank. Dus hij—hij was een hele sterke en boosaardige man. En dus, er was een groot messengevecht tussen hem en pa. En mijn vader doodde de man bijna, dus moest hij

vluchten en Kentucky verlaten en over de rivier komen naar Indiana.

⁵⁵ En hij had een broer die toentertijd in Louisville, Kentucky woonde, was de assistent-opzichter van de Wood Mosaic Saw Mills in Kentucky, in Louisville. En dus kwam pa zijn oudere broer op te zoeken. Pa was de jongste van de jongens—van zeventien kinderen. En dus kwam hij zijn oudere broer op te zoeken; en terwijl hij weg was, bijna een jaar lang. Hij kon niet terugkomen, want de wet was naar hem op zoek. En toen, toen wij van hem gehoord hadden, per brief, ondertekend met een andere naam, maar dat had hij moeder verteld, hoe het zou wezen, hoe zij van hem zou horen.

⁵⁶ En dan herinner ik me op een dag, de bron (deze kleine hut) lag vlak achter het huis. En—en gedurende die tijd nadat . . . Er is negen . . . elf maand verschil tussen mij en mijn volgende broer—en hij kroop nog steeds. En ik had een grote steen in mijn hand en ik probeerde hem te laten zien hoe hard ik deze steen kon gooien, in de oude modder waar de bron eruit was gestroomd, uit de grond, en de modderige grond had gemaakt. En ik hoorde een vogel, en hij zat te zingen, boven in een boom. En ik keek omhoog naar die boom en de vogel vloog weg, en toen dat gebeurde, sprak er een stem tot mij.

⁵⁷ Nu, ik weet dat u denkt dat ik dat niet zou kunnen denken en onthouden. Maar de Here God Die Rechter is der aarde en de hemelen en alles wat er is, weet dat ik de waarheid vertel.

⁵⁸ Die vogel, toen hij wegvloog—er kwam een stem van waar de vogel was, in de boom, zoals een wind die in het struikgewas opstak, en het zei: “Je zult wonen vlakbij een stad die New Albany heet.” En ik heb vanaf de tijd dat ik drie jaar oud was tot op dit moment binnen vijf kilometer van New Albany, Indiana gewoond.

⁵⁹ Ik ging naar binnen en vertelde mijn moeder erover. Wel, zij dacht dat ik gewoon droomde of zoiets.

⁶⁰ Later verhuisden we naar Indiana en vader ging werken voor een man, meneer Wathen, een rijk man. Hij is eigenaar van de Wathen Distilleerderijen. En hij bezat een grote aandelen; hij is een multimiljonair, en de Louisville Colonels en—en honkbal, enzovoort. En toen woonden we daar vlakbij. En pa, als een arme man was, toch kon hij niet zonder zijn drank, dus hij—begon hij whisky te maken, in een—in een distilleerketel.

⁶¹ En toen werkte het zwaar op mij, want ik was de oudste van de kinderen. Ik moest water naar deze distilleerketel komen brengen om die spiralen koel te houden terwijl ze de whisky maakten. Toen begon hij het te verkopen, en toen kreeg hij twee of drie van die distilleerketels. Nu, dat is het deel dat ik niet graag vertel, maar het is de waarheid.

⁶² En ik herinner me op een dag, van de schuur, als ik naar het huis toe ging, dat ik huilde. Want verder achter het huis was een vijver—het . . . waar ze vroeger ijs sneden. Velen van u herinneren zich toen ze vroeger ijs sneden en het in zaagsel deden. Wel, dat is hoe meneer Wathen ijs bewaarde, daar op het platteland. En vader was een—een chauffeur voor hem, een privéchauffeur. En toen de . . . deze vijver was vol vis, en toen ze het ijs begonnen te snijden en het naar binnen brachten en het in het zaagsel legden—toen, als het ijs smolt in de zomer, als het minder werd—het was aardig schoon, veronderstel ik, meer als een meer-ijs, en ze konden het gebruiken—niet om te drinken, maar om water koud te houden: het rond hun emmers te doen en hun melk, enzovoort.

⁶³ En op een dag toen ik water aan het halen was van bij deze pomp vandaan, die ongeveer een huizenblok ver lag. Ik was aan het mopperen tegen wie het niet moesten, want ik was van school gekomen en al de jongens waren naar de vijver heen gegaan om te vissen. Ik hield er gewoon van om te vissen. En dus zij mochten allemaal gaan vissen behalve ik, en ik moest water dragen voor deze distilleerderij. Natuurlijk, tjonge, dat moest stil gebeuren: het was tijdens het drankverbod. En, ik . . . Het was zo'n ontbering. En ik herinner me dat ik daar langskwam met een gestoten teen, en ik had een maïskolf onder mijn teen gewikkeld om hem uit het stof te houden. Hebt u dat ooit gedaan? Gewoon een maïskolf onder je teen zo doen en er een touwtje omheen wikkelen. Het houdt je teen rechttop, zoals een schildpadkop zowat, weet u, en steekt omhoog. Je kon me overal volgen waar ik ging met deze maïskolf onder mijn teen; waar ik het gestoten had, weet u. Ik had geen schoenen om te dragen. Dus, we droegen nooit schoenen, soms wel de halve winter. Als we ze wel droegen, hadden we . . . was het gewoon wat we bijeen hadden gescharreld, wat iemand ons zou geven. En kleren van wat iemand, de liefdadigheid, ons zou geven.

⁶⁴ En ik stopte onder deze boom, en ik zat daar gewoon te schelden (het was in september) omdat ik wilde gaan vissen; ik moest een aantal kuipen water halen met kleine stroopemmers, zo ongeveer zo hoog, van twee liter, want ik was nog maar een klein kereltje van ongeveer zeven jaar oud. En ik zou ze in een grote kuip gieten en dan teruggaan en weer twee emmers halen en terugkomen en pompte het op. Dat is het water dat we hadden. En ze zouden die avond een partij van die maïswisky gaan aftappen, deze mannen met pa, daar bij het huis.

⁶⁵ En ik was aan het huilen, en ineens hoorde ik iets dat een geluid maakte, zoals een wervelwind, zoiets als dit (nu, ik hoop dat het niet te luid is) en dat “woe-oesj, woe-oesj” ging, gewoon een geluid zoals dat. Wel, het was vreselijk stil, en ik keek rond. En weet u wat een kleine wervelwind, ik geloof dat u ze kleine cyclonen noemt? In de herfst van het jaar—ze komen op in het

maïsveld, weet u, de bladeren enzovoort, in de herfst daar, de bladeren waren net begonnen van kleur te veranderen. En ik was onder een grote witte populierenboom die ongeveer halverwege de schuur en het—het huis stond. En ik hoorde dat geluid. En ik keek rond—het was net zo stil als het in deze ruimte is. Geen enkel blad dat ergens waaide of niets. En ik dacht: “Waar komt dat geluid vandaan?” Wel, ik dacht: “Moet ergens anders zijn.” Nog maar een jongetje. En het werd luider en luider.

⁶⁶ Ik pakte mijn kleine emmers op en schelde nog een paar keer en begon de laan op te gaan. Ik was aan het uitrusten. En ik kwam maar net een paar voet van die, van onder de takken van deze grote boom vandaan, en, o tjonge, maakte het een wervelgeluid. En ik draaide me om om te kijken, en ongeveer halverwege die boom was er nog een wervelwind, die in die boom hing, die gewoon rond en rond ging en die bladeren bewoog. Wel, ik vond dat niets vreemds, want het was gewoon in die tijd van het jaar, en de herfst, wel, komen die wervelwinden. Kleine. . . Wij noemen ze “wervelwinden.” En zij—en zij pakken stof op. U hebt ze op de woestijn zo gezien. Net zo. Dus ik keek, maar het ging niet weg. Meestal is het even een zuchtje voor een moment en dan gaat het weg, maar het was daar al twee minuten of langer gebleven.

⁶⁷ Wel, ik begon de laan weer op te gaan. En ik draaide me om om hier nog eens naar te kijken. En toen het dat deed, zei een menselijke stem, net zo hoorbaar als de mijne is, zei: “Drink nooit, rook nooit, of verontreinig je lichaam op generlei wijze. Er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.” Wel, ik schrok me bijna dood! U zou u kunnen voorstellen hoe een kleine kerel zich voelde. Ik liet die emmers vallen en ging naar huis zo hard als ik kon gaan, schreeuwend zo hard als ik kon.

⁶⁸ En er waren copperheads in dat gebied, slangen, en ze zijn erg giftig. Moeder dacht, toen ik langs de tuin kwam, dat ik misschien met mijn voet op een koperkop-slang was gestapt, en zij rende me tegemoet. En ik sprong in haar armen, schreeuwde en omhelsde haar en kuste haar. En ze zei: “Wat is er aan de hand, ben je door een slang gebeten?” Ze bekeek me overal.

Ik zei: “Nee, mama! Er zit een man in die boom daarzo.”

⁶⁹ En ze zei: “O, Billy, Billy! Kom nou!” En ze zei: “Ben je gestopt en gaan slapen?”

⁷⁰ Ik zei: “Nee, mevrouw! Er zit een man in die boom en Hij vertelde me niet te drinken, en niet te roken.”

⁷¹ “Whisky’s en—en dergelijke te drinken.” En ik was op dat moment water aan het brengen naar een illegale distilleerderij. En Hij zei: “Drink nooit of verontreinig je lichaam op generlei wijze.” Dat is immoreel, u weet wel, en mijn kind-. . . jonge mannelijkheid met vrouwen. En naar mijn beste, ben ik nooit één keer schuldig geweest aan zulks. De Here hielp mij van die

dingen en naarmate ik verder ga, zult u erachter komen. Dus dan: “Drink niet of rook niet of verontreinig je lichaam niet, want er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.”

⁷² Wel, ik vertelde dat aan mama en—en zij lachte gewoon naar me. En ik was gewoon hysterisch. Zij belde de dokter op, en de dokter zei: “Wel, hij is gewoon nerveus, dat is alles.” Dus zij stopte me in bed. En ik ben nooit, vanaf die dag tot deze toe, ooit weer langs die boom gegaan. Ik was bang. Ik zou langs de andere kant van de tuin gaan, omdat ik dacht dat er een man boven in die boom was, en dat Hij tegen mij sprak—grote, diepe stem die sprak.

⁷³ En toen, zo ongeveer een maand daarna, was ik aan het knikkeren, met mijn kleine broertjes, buiten op het voorerf. En plotseling kreeg ik een vreemd gevoel over me heen. En ik stopte en ging naast een boom zitten. En we waren op de oever van de Ohio rivier. En ik keek naar beneden in de richting van Jeffersonville en ik zag een brug opkomen en over die, de rivier gaan, de rivier overspannen. En ik zag zestien mannen (ik telde ze) die daarvanaf vielen en hun levens verloren, op die brug. Ik liep heel snel naar binnen en vertelde het mijn moeder, en zij dacht dat ik in slaap was gevallen. Maar ze hielden het in gedachten, en tweeëntwintig jaar daarna, de Municipal Brug, nu (die velen van u oversteken als u daar oversteekt) overbrugde de rivier op dezelfde plaats en zestien mannen verloren hun leven bij het bouwen van die brug over de rivier.

⁷⁴ Het heeft nooit gefaald om volkomen waar te zijn. Zoals u het hier in de gehoorzaal ziet, zo is het heel de tijd geweest.

⁷⁵ Nu, zij dachten dat ik gewoon nerveus was, wat ik ook ben, een nerveus persoon, dat is waar. En als u er ooit op let, mensen die—die geneigd zijn om geestelijk te zijn, zijn ook nerveus.

⁷⁶ Kijk naar dichters en profeten. En kijk naar William Cowper die dat beroemde lied schreef: “Er is een fontein gevuld met Bloed, getrokken uit Immanuëls aderen.” Hebt u ooit . . . U kent het lied. Ik stond niet lang geleden bij zijn graf. Broeder Julius, geloof ik, ik weet niet, nee . . . ja, dat klopt, was met ons daarginds, bij zijn graf. En—en daar, nadat hij dat lied had geschreven, de inspiratie hem had verlaten, probeerde hij de—de rivier te vinden om zelfmoord te plegen. Ziet u, de Geest had hem verlaten. En mensen zoals dichters en schrijvers en . . . of niet . . . ik bedoel profeten.

⁷⁷ Kijk naar Elia, toen hij op de berg stond en vuur uit de hemel riep en regen uit de hemel riep. Toen, toen de Geest hem verliet, vluchtte hij vanwege de dreiging van een vrouw. En God vond hem teruggetrokken in een grot, veertig dagen later.

⁷⁸ Kijk naar Jona, met genoeg inspiratie, toen de Here hem had gezalfd om daar in Ninevé te prediken totdat een—een stad ter grootte van St. Louis zich in zaklinnen bekeerde. En toen de

Geest hem toen verliet, wat gebeurde er met hem? We treffen hem aan op de berg nadat de Geest hem verliet tot God biddend om zijn leven te nemen. En, ziet u, het is inspiratie. En wanneer deze dingen gebeuren, het—doet het iets aan je.

⁷⁹ Dan herinner ik me, verder komend. Ik werd een jongeman. (Ik zal me haasten om het binnen het volgende korte poosje af te maken.) Toen ik een jongeman werd—ik had ideeën zoals alle jongemannen. Ik. . . toen ik naar school ging, had ik die jonge meisjes ontdekt. Weet u, ik was heel verlegen, weet u. En ik—ik kreeg eindelijk een vriendinnetje. En, zoals alle kleine jongens, ongeveer vijftien jaar oud geloof ik. En—en dus, o, ze was knap. Tjonge, ze had ogen als een duif en ze had tanden als parel en een hals als een zwaan en zij—ze was werkelijk knap.

⁸⁰ En een andere kleine jongen, hij. . . wij waren maatjes, dus hij kreeg z'n vaders oude model T Ford en we hadden een afspraakje met onze meisjes. En we zouden ze mee uit rijden nemen. We hadden genoeg om acht liter benzine te kopen. We moesten het achterwiel opkrikken om het aan te zwengelen. Ik weet niet of u zich dat ooit herinnert of niet, weet u, om het aan te zwengelen. Maar we—we kwamen vrij goed vooruit.

⁸¹ En dus, ik had een paar stuivers in mijn zak en we stopten bij een kleine gelegenheid en haalden. . . je kon een broodje met ham voor een stuiver krijgen. En dus—o, ik was rijk—ik kon er vier van kopen! Ziet u? En nadat we de boterhammen hadden gegeten en de cola hadden gedronken, begon ik de flessen terug te brengen. En tot mijn verbazing, toen ik naar buiten kwam, (vrouwen waren net begonnen uit genade te vervallen in die tijd, of van vrouwelijkheid) was mijn kleine duif een sigaret aan het roken.

⁸² Wel, ik heb altijd mijn mening gehad over een vrouw die een sigaret zou roken en ik heb het geen greintje veranderd van die tijd af. Dat is juist. Het is het laagste wat ze kan doen. En zo is het precies. En ik—ik dacht, ik. . . Nu, het sigarettenbedrijf zou me hiervoor achterna kunnen zitten, maar ik zeg u: dat is gewoon een stunt van de duivel. Het is de grootste moordenaar en sabotage die dit land heeft. Ik had liever dat mijn zoon een dronkaard was dan een sigarettenroker. Dat is de waarheid. Ik zou mijn vrouw liever op de grond zien liggen, dronken, dan haar met een sigaret te zien. Dat is hoe. . .

⁸³ Nu, deze Geest van God, Die bij mij is, als dat de Geest van God is (zoals u zich af zou mogen vragen), u die sigaretten rookt, hebt een kleine kans wanneer u daar aankomt, want dat is gewoon. . . elke keer. Je merkt het op het podium op hoe Hij het veroordeelt. Het is een verschrikkelijk iets. Blijf er bij vandaan. Dames, als u daar schuldig aan bent geweest, alstublieft, in de Naam van Christus, ga erbij weg! Het breekt u. Het zal u doden. Het zal. . . Het is een—het is een, kanker bij de gagens vol.

84 De dokters proberen u te waarschuwen. En dan hoe ze u dat spul kunnen verkopen! Als u naar de drogist toe zou gaan en zeggen: “Koop . . . Ik wil voor vijftig cent kanker kopen.” Wel, ze zouden ze komen opsluiten. Maar wanneer u voor vijftig cent sigaretten koopt, koopt u hetzelfde. Dokters zeggen dat. O, dit geldzuchtige land. Het is jammer. Het is een moordenaar. Het is bewezen.

85 Nou, toen ik dat knappe meisje zich gewoon zo zag gedragen, deze sigaret in haar hand, het had mij wel kunnen doden, want ik dacht echt dat ik van haar hield. En, ik dacht: “Wel . . .”

86 Nu, ik word een “vrouwenhater” genoemd, u weet dat, omdat ik altijd een beetje tegen vrouwen ben, maar niet tegen u zusters. Ik ben gewoon tegen de manier waarop moderne vrouwen zich gedragen. Zo is dat. Goede vrouwen behoren op handen gedragen te worden.

87 Maar ik kan mij herinneren, toen mijn vaders distilleerketel, die daar liep—ik moest daar zijn met water en zo— om jonge dames te zien die niet ouder waren dan zeventien, achttien jaar oud, daar met mannen van mijn leeftijd nu, dronken. En ze moesten ze ontnuchteren en ze zwarte koffie geven om thuis te komen om hun man hun eten te koken. O, zoiets, ik zei: “Ik . . .” Dit was toen mijn opmerking: “Ze zijn geen goede, schone kogel waard om ze mee te doden.” Dat is juist. En ik haatte vrouwen. Dat klopt. En ik moet gewoon op elke beweging letten, nu, om te voorkomen om nog steeds hetzelfde te denken.

88 Dus, maar nu, een goede vrouw is een juweel in de kroon van een man. Ze moet geëerd worden. Ze . . . Mijn moeder is een vrouw, mijn vrouw is het, en ze zijn lieflijk. En ik heb duizenden Christenzusters die ik zeer respecteer. Maar als—als zij kunnen respecteren wat God hen maakte, een moederschap en een ware koningin, is dat in orde. Ze is een van de beste dingen die God een man kon geven, was een vrouw. Afgezien van redding is een vrouw het beste, als ze een goede vrouw is. Maar als ze dat niet is, Salomo zei: “Een goede vrouw is een juweel in de kroon van een man, maar een—een gemene of een die niet goed is, is water in zijn bloed.” En dat is waar, dat is het ergste wat er kon gebeuren. Dus een goede vrouw . . . Als u een goede vrouw heeft, broeder, behoort u haar ten hoogste te respecteren. Jazeker; u behoort dat te doen. Een echte vrouw! En kinderen, als je een echte moeder hebt die thuisblijft en voor je probeert te zorgen, die je kleren schoonhoudt, je naar school stuurt, die je over Jezus leert, je zou die lieve oude moeder moeten eren met alles wat in je is. Behoor je die vrouw te respecteren; jazeker, want ze is een echte moeder.

89 Ze spreken over de ongeletterdheid van de Kentucky-bergen. U ziet het in dit ‘dogpatch’ gedoe hier. Sommigen van die oude mama’s daar zouden hier naar Hollywood kunnen komen en u moderne moeders leren hoe uw kinderen op te voeden. Laat

u haar kind 's avonds eens naar huis komen met haar haar helemaal in de war en lippens- . . . slippens-, (hoe noem je dat?) make-up spul dat ze op hun gezicht doen en haar jurk helemaal naar één kant geduwd, en de hele avond uit geweest, dronken; broeder, ze zou een van die takken van die hickoryboom af halen en ze zou nooit weer uitgaan. Ik zeg u, ze zou . . . En als u wat meer daarvan had, zou u hier een beter Hollywood hebben en een beter land. Jawel. Het is waar. "Gewoon modern proberen te zijn," dat—dat is een van de listen van de duivel.

⁹⁰ Nu, dit kleine meisje, toen ik naar haar keek, bloedde mijn hart gewoon. En ik dacht: "Arme kleine makker."

En zij zei: "O, wil je een sigaret, Billy?"

Ik zei: "Nee, dame." Ik zei: "Ik rook niet."

⁹¹ Ze zei: "Nu, je zei dat je niet danste." Zij wilden naar een dans gaan en ik zou niet. Dus ze zeiden dat er een dans daar was, wat ze Sycamore Gardens noemden.

En ik zei: "Nee, ik dans niet."

⁹² Ze zei: "Nu, je danst niet, je rookt niet, je drinkt niet. Hoe heb je dan plezier?"

⁹³ Ik zei: "Wel, ik hou van vissen en ik hou van jagen." Dat interesseerde haar niet.

Dus, ze zei: "Neem deze sigaret."

En ik zei: "Nee, dame, dank je. Ik rook niet."

⁹⁴ En, ik stond op het spatbord. Ze hadden een treeplank op de oude Fords als u het nog weet, en ik stond op dat spatbord, en zaten op de achterbank, zij en ik. En zij zei: "Bedoel je dat je geen sigaret zult roken?" Zei: "En wij meisjes hebben meer lef dan jij hebt."

Ik zei: "Nee, dame, ik geloof niet dat ik het wil doen."

⁹⁵ Ze zei: "Wel, jij grote doetje!" O, tjonge! Ik wilde grote boze Bill zijn, dus ik—ik wou bepaald niks doetjesachtigs. Ziet u, ik wou een profbokser zijn—dat was mijn idee van het leven. Dus ik zei . . . "Doetje! Doetje!"

⁹⁶ Ik kon dat niet verdragen; dus ik zei: "Geef hem aan mij!" Mijn hand uitgestoken—ik zei: "Ik zal haar laten zien of ik een doetje ben of niet." Pakte er die sigaret uit en begon de lucifer aan te strijken. Nu, ik weet dat u . . . Nu, ik ben niet verantwoordelijk voor wat u denkt; ik ben alleen verantwoordelijk voor het vertellen van de waarheid. Toen ik die sigaret begon aan te strijken, net zo vastbesloten om hem te roken als ik ben om deze Bijbel op te pakken, ziet u, hoorde ik iets dat "woe-oesj!" ging. Ik probeerde het opnieuw—ik kon het niet naar mijn mond krijgen. En ik begon te huilen; ik gooide het ding neer. Ze begonnen me uit te lachen. En ik liep naar huis; ging door het veld heen, zat daar en hilde. En—en het was een verschrikkelijk leven.

97 Ik herinner me op een dag dat pa naar de rivier ging met de jongens. Mijn broer en ik, we moesten een boot nemen en de rivier op en neer varen op zoek naar flessen om de whisky in te doen. We kregen er een stuiver per dozijn voor, om ze langs de rivier op te pikken. En pa was bij me en hij had een van die kleine platte . . . ik geloof dat ze ongeveer kwart liter flessen waren. En er was een boom die omgewaaid was en pa . . . En deze man was bij hem, meneer Dornbush. Ik had zijn . . . Hij had een mooie boot en ik wilde bij hem in de gunst komen want ik wilde die boot gebruiken. Het had een goed roer en de mijne had helemaal geen roer. We hadden alleen maar oude planken om mee te peddelen. En als hij me die boot zou laten gebruiken . . . Dus hij deed laswerk en hij maakte de distilleerketels voor pa. Dus hij . . . Ze wipten hun been over die boom heen en pa stak zijn hand in zijn achterzak en haalde er een kleine platte fles whisky uit, overhandigde het aan hem, en hij nam een teug, gaf het terug aan pa en hij nam een teug, en hij zette het neer op een kleine uitloper aan de kant van een boom die eruit liep. En meneer Dornbush pakte het op, zei: “Alsjeblieft, Billy.”

Ik zei: “Dank u, ik drink niet.”

98 Hij zei: “Een Branham, en die niet drinkt?” Iedere stierf met hun laarzen aan, praktisch. En hij zei: “Een Branham, en die niet drinkt?”

Ik zei: “Nee meneer.”

“Nee,” zei pa, “ik heb één doetje grootgebracht.”

99 Mijn vader die me een doetje noemde! Ik zei: “Geef mij die fles!” En ik trok die kurk erboven uit, vastbesloten om het te drinken, en toen ik het omhoog begon te keren: “Woe-oesj!” Ik gaf de fles terug en holde zo snel als ik kon door het veld, huilend. Iets zou me het niet laten doen. Ziet u? Ik kon niet zeggen dat ik goed was (ik was vastbesloten om het te doen), maar het is God, genade, verbazingwekkende genade, die mij ervan weerhield, om die dingen te doen. Ik wilde ze zelf doen, maar Hij zou me het gewoon niet laten doen.

100 Later vond ik een meisje, toen ik ongeveer tweeëntwintig jaar oud was—zij was een schat. Ze was een meisje dat naar de kerk ging, Duits Luthereraans. Haar naam was Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, kwam van de naam Brumbaugh. En zij was een aardig meisje. Ze rookte niet of dronk niet of—of ze danste niet of wat ook—een aardig meisje. Ik ging een poosje met haar, en ik zou . . . Toen, rond de tweeëntwintig, had ik genoeg geld verdiend tot ik me een oude Ford kocht, en ik . . . wij zouden met elkaar uitgaan. En dus, in die tijd was er geen Lutherse kerk in de buurt—ze waren verhuisd vanuit Howard Park daarboven.

101 En dus, ze waren . . . een prediker, degene die mij aanstelde in de Zending-Baptistenkerk, doctor Roy Davis. Zuster Upshaw, dezelfde die broeder Upshaw naar mij toe stuurde, of met hem

over mij sprak, doctor Roy Davis. En, dus hij predikte, en had de Eerste Baptistenkerk of de—de. . . Ik geloof ook niet dat het de Eerste Baptistenkerk was; het was de Zendings- . . . heette de Zendings-Baptistenkerk in Jeffersonville. En hij predikte op die plek in die tijd en wij zouden 's avonds naar de kerk gaan, dus . . . en wij zouden terugkomen. En ik trad nooit toe tot de kerk, maar ik ging er gewoon graag heen, met haar. Want de hoofdgedachte was “met haar te gaan,” ik kan maar net zo goed eerlijk zijn.

¹⁰² Dus dan, met haar te gaan; en op een dag was ik. . . Zij kwam uit een fijn gezin. En ik begon te denken: “Weet je, weet je, ik hoor de tijd van dat meisje niet te nemen. Het is niet—dat hoort niet zo, want zij is een aardig meisje, en ik ben arm en—en ik. . .” Mijn vader was achteruitgegaan in gezondheid en ik—ik. . . Er bestond geen manier voor mij om de kost te verdienen voor zo'n meisje dat gewend was aan een mooi huis en kleedjes op de vloer.

¹⁰³ Ik herinner me de eerste vloerkleed die ik ooit zag—ik wist niet wat het was. Ik liep eromheen. Ik dacht dat dat het mooiste was wat ik ooit in mijn leven had gezien. “Hoe zouden ze zoiets als dat op de vloer kunnen leggen?” Het was de eerste vloerkleed die ik ooit had gezien. Het was—het was een van deze. . . ik geloof dat het “vlecht-tapijten” heet. Misschien heb ik dat fout. Een of ander soort, als “vlechtwerk” of zoiets, dat aan elkaar gevlochten is, en lag op de vloer. Prachtig groen en rood en een grote roos in het midden ervan verwerkt, weet u. Het was iets moois.

¹⁰⁴ En dus, ik herinner me dat ik—ik besloot dat ik haar óf moest vragen om met me te trouwen, óf ik moest weggaan en een goede man haar laten trouwen— iemand die goed voor haar zou zijn, die de kost voor haar kon verdienen en aardig voor haar kon zijn. Ik kon aardig voor haar zijn, maar ik—ik—ik verdiende maar twintig cent per uur. Dus ik kon niet al te veel voor haar in het levensonderhoud voorzien. En ik. . . Met de hele familie waar we voor moesten zorgen, en pa's gezondheid afgetakeld, en ik moest voor hen allemaal zorgen, dus ik had een aardig moeilijke tijd.

¹⁰⁵ Dus ik dacht: “Wel, het enige wat me te doen staat is haar vertellen dat ik—ik. . . zij. . . ik—dat ik gewoon niet terug zal komen, omdat ik haar te hoog achtte om haar leven te vernielen en om haar met mij voort te laten beuzelen.” En toen dacht ik: “Als iemand haar zou kunnen krijgen en met haar trouwen en een liefelijk thuis maken. En misschien als ik haar niet kon hebben, kon ik—kon ik weten dat ze gelukkig was.”

¹⁰⁶ En dus, ik dacht: “Maar ik—ik—ik kan haar gewoon niet opgeven!” En ik—ik was in een vreselijke toestand. En dag na dag zou ik erover nadenken. Dus, ik was te verlegen om haar te vragen om met me te trouwen. Elke avond als ik vastbesloten was “dat ik haar zal vragen.” En toen ik, eh, wat is dat, vlinders, of iets dat je in je. . . ? Al u broeders daar hebben waarschijnlijk dezelfde ervaring gehad in die zin. En een heel vreemd gevoel;

mijn gezicht zou warm worden. Ik—ik wist het niet. Ik kon het haar niet vragen.

¹⁰⁷ Dus, ik neem aan dat u zich afvraagt hoe ik ooit getrouwd raakte. Weet u wat? Ik schreef haar een brief en vroeg haar. En dus, haar. . . Nu, het was niet “beste mejuffrouw,” het was wat meer (weet u) aan de liefdeskant dan dat. Het was niet gewoon een—een overeenkomst, het was. . . Ik—ik stelde het op zo goed als ik kon.

¹⁰⁸ En ik was een beetje bang voor haar moeder. Haar moeder was. . . zij was nogal streng. En, maar haar vader was een zachtaardige oude Duitser, gewoon een fijne beste man. Hij was een organisator van de broederschap, de treinlieden, op de spoorwegen en verdiende ongeveer vijfhonderd dollar per maand, in die tijden. En ik die twintig cent per uur verdiende, om met zijn dochter te trouwen. Hm! Ik wist dat dat nooit zou werken. En haar moeder was heel. . . Nu, ze is een aardige dame. En zij—ze was min of meer één uit deze hogere standen, weet u, en wat preuts, weet u, en dus, zij moest toch al niet te veel van mij hebben. Ik was maar een oude eenvoudige, onhandige plattelandsjongen, en zij dacht dat Hope met een wat betere klasse jongen moest gaan, en ik—ik—ik denk dat ze gelijk had. En dus. . . Maar ik—ik dacht het toen niet.

¹⁰⁹ Dus ik dacht: “Wel, nu, ik weet niet hoe. Ik—ik kan het haar vader niet vragen en ik—ik ga het zeker niet aan haar moeder vragen. En dus, ik moet het haar eerst vragen.” Dus schreef ik een brief. En die ochtend op weg naar het werk, liet ik het in de brievenbus vallen. De post. . . We zouden woensdagavond naar de kerk gaan en dat was op maandagochtend. Ik probeerde zondag de hele dag om haar te vertellen dat ik wilde trouwen, en ik kon gewoon niet genoeg moed opbrengen.

¹¹⁰ Dus toen, ik liet het in de brievenbus vallen. En op het werk die dag dacht ik toevallig: “Wat als haar moeder die brief in handen kreeg?” O, jonge! Dan wist ik dat ik geruïneerd was, als—als zij het ooit te pakken kreeg, want ze gaf niet al te veel om mij. Wel, ik zweette het gewoon uit.

¹¹¹ En die woensdagavond, toen ik aankwam, o, jonge; ik dacht: “Hoe zal ik daarheen gaan? Als haar moeder die brief te pakken kreeg, zal ze me zeker onder handen nemen, dus ik hoop dat zij het heeft gekregen.” Ik adresseerde het aan “Hope.” Dat was haar naam, Hope. En dus, ik zei: “Ik zal het hier gewoon aan Hope schrijven.” En dus. . . En ik dacht dat ze het misschien niet in handen zou hebben gekregen.

¹¹² Dus, ik wist wel beter dan buiten te stoppen en te toeteren om haar naar buiten te laten komen. En of! En elke jongen die niet genoeg moed heeft om naar het huis toe te lopen en op de deur te kloppen en naar het meisje te vragen, heeft er sowieso

niet het recht toe om met haar uit te zijn. Zo is het precies. Dat is zo sullig. Dat is goedkoop.

113 En dus, ik stopte mijn oude Ford, weet u, en ik had hem helemaal opgepoetst. En dus ging ik erheen en klopte aan de deur. Genade, haar moeder kwam aan de deur! Ik kon nauwelijks adem krijgen; ik zei: “Hoe—hoe—hoe maakt u het, mevrouw Brumbach?” Ja.

114 Ze zei: “Hoe maak je het, William?”

Ik dacht: “O-o, ‘William’!”

En—en ze zei: “Wil je binnen komen?”

115 Ik zei: “Dank u.” Ik stapte de deur binnen. Ik zei: “Is Hope zo’n beetje klaar?”

116 En net op dat moment kwam Hope hier door het huis huppelen, nog maar een meisje, ongeveer zestien. En ze zei: “Hallo, Billy!”

117 En ik zei: “Hallo, Hope.” En ik zei: “Ben je zo’n beetje klaar voor de kerk?”

Ze zei: “Even een ogenblikje.”

118 Ik dacht: “O, o! Ze heeft hem nooit gekregen. Ze heeft hem nooit gekregen. Goed, goed, goed. Hope heeft hem ook nooit gekregen, dus het zal in orde zijn, want ze zou het me gezegd hebben.” Dus ik voelde me tamelijk goed.

119 En toen, toen ik bij de kerk kwam, dacht ik toevallig: “Wat als ze hem wél heeft gekregen?” Ziet u? En ik kon niet horen wat doctor Davis aan het zeggen was. Ik keek naar haar toe en ik dacht: “Als, misschien houdt ze het gewoon terug en gaat ze me echt uitkafferen wanneer ik hier weg kom, vanwege haar dat te vragen.” En ik kon niet horen wat broeder Davis aan het zeggen was. En ik keek naar haar toe en ik dacht: “Tjonge, ik vind het vreselijk haar op te geven, maar . . . En ik—ik . . . de ontknoping staat zeker op het punt te komen.”

120 Dus na de kerk begonnen we samen door de straat te lopen, naar huis gaande, en—en dus liepen we naar de oude Ford. En dus heel de weg scheen de maan helder, weet u, ik keek naar haar en ze was knap. Tjonge, ik keek naar haar en ik dacht: “Tjonge, wat zou ik haar graag willen hebben, maar ik geloof dat ik het niet kan.”

121 En dus, ik liep een eindje verder, weet u, en ik keek weer naar haar op. Ik zei: “Hoe—hoe voel je je vanavond?”

Ze zei: “O, ik ben prima.”

122 En wij stopten de oude Ford er en wij begonnen uit te stappen, weet u, langs de zijkant, liepen de hoek om, om naar haar huis te gaan. En ik liep naar de deur toe met haar. Ik dacht: “Weet je, ze heeft waarschijnlijk nooit de brief gekregen, dus ik

zou het net zo goed kunnen vergeten. Ik zal sowieso nog een week genade hebben.” Dus ik begon me vrij goed te voelen.

Ze zei: “Billy?”

Ik zei: “Ja.”

Ze zei: “Ik heb je brief gekregen.” O, tjonge!

Ik zei: “Ja?”

¹²³ Ze zei: “Mm-hm.” Wel, ze bleef gewoon doorlopen, zei helemaal geen woord meer.

¹²⁴ Ik dacht: “Vrouw, vertel me iets. Stuur me weg of vertel me wat je ervan denkt.” En ik zei: “Heb je—heb je hem gelezen?”

Ze zei: “Mm-hm.”

¹²⁵ Tjonge, u weet hoe een vrouw u in spanning kan houden. O, ik—ik bedoelde het niet precies op die manier, ziet u. Zie? Maar hoe dan ook, weet u, ik—ik dacht: “Waarom zeg je nou niets?” Ziet u, en ik bleef doorgaan. Ik zei: “Heb je het allemaal gelezen?”

En ze . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.] “Mm-hm.”

¹²⁶ Dus we waren bijna bij de deur en ik dacht: “Tjonge, haal me niet op de veranda, want ik zou wel eens niet in staat kunnen zijn om aan ze te ontsnappen, dus, vertel me het nu.” En, dus ik bleef wachten.

¹²⁷ En ze zei: “Billy, dat zou ik heel graag willen.” Ze zei: “Ik hou van je.” God zegene haar ziel nu; ze is in de heerlijkheid. Ze zei: “Ik hou van je.” Zei: “Ik denk dat we onze ouders behoren te vertellen . . . het de ouders horen te vertellen. Vind je niet?”

¹²⁸ En ik zei: “Lieverd, luister: laten we dit beginnen met een vijftig-vijftig voorstel.” Ik zei: “Ik zal het je vader vertellen als jij het je moeder zult vertellen.” Het ergste gedeelte op haar afschuivend om mee te beginnen.

Ze zei: “Goed, áls jij het pa eerst zult vertellen.”

Ik zei: “Goed, ik zal het hem vertellen, zondagavond.”

¹²⁹ En dus kwam zondagavond—ik bracht haar naar huis vanuit de kerk en ik . . . Ze bleef me aankijken. En ik keek, en het was half tien, het was tijd voor mij om weg te gaan. Dus, Charlie zat aan zijn bureau, aan het typen. En mevrouw Brumbach zat over in de hoek bezig met een soort haakwerk, weet u, of die kleine lusjes die je over dingen heen haalt, weet u. Ik weet niet hoe je het noemt. En dus, zij was wat van dat soort gedoe aan het doen. En Hope bleef me aankijken, en ze zou me fronsend aankijken, weet u, naar haar vader gebaren. En ik . . . O, tjonge! Ik dacht: “Wat als hij ‘nee’ zegt?” Dus ik begon naar de deur te gaan—ik zei: “Wel, ik geloof dat ik maar beter kan gaan.”

¹³⁰ En ik liep naar de deur en—en zij ging met mij naar de deur. Ze zou altijd naar de deur komen en me “goedenacht” zeggen.

Dus ik begon naar de deur te gaan en ze zei: “Ga je het hem niet vertellen?”

131 En ik zei: “Huh!” Ik zei: “Ik ben het zeker aan het proberen, maar ik—ik—ik weet niet hoe ik het zal gaan doen.”

132 En ze zei: “Ik zal gewoon teruggaan en roep jij hem naar buiten.” Dus zij liep terug en liet mij daar staan.

En ik zei: “Charlie.”

Hij draaide zich om en zei: “Ja, Bill?”

Ik zei: “Zou ik even een ogenblik met u kunnen spreken?”

133 Hij zei: “Zeker.” Hij draaide zich om bij zijn bureau vandaan. Mevrouw Brumbach keek naar hem, keek naar Hope, en keek naar mij.

En ik zei: “Zou u naar buiten willen komen op de veranda?”

En hij zei: “Ja, ik kom wel naar buiten.” Dus hij liep de veranda op.

Ik zei: “Wat is het toch een mooie avond, nietwaar?”

En hij zei: “Jazeker.”

Ik zei: “Het is echt warm geweest.”

“Is het zeker,” hij keek me aan.

134 Ik zei: “Ik heb zo hard gewerkt,” ik zei: “weet u, zelfs mijn handen beginnen eelt te krijgen.”

Hij zei: “Je mag haar hebben, Bill.” O, tjonge! “Je mag haar hebben.”

135 Ik dacht: “O, dat is beter.” Ik zei: “Meent u het echt, Charlie?” Hij zei . . . Ik zei: “Charlie, kijk: ik weet dat ze uw dochter is en u hebt geld.”

136 En hij stak z'n hand uit en pakte me bij de hand. Hij zei: “Bill, luister: geld is niet alles wat er in het menselijk leven is.” Hij zei: . . .

137 Ik zei: “Charlie, ik—ik verdien maar twintig cent per uur, maar ik hou van haar, en zij houdt van mij. En ik beloof u, Charlie, dat ik zal werken tot deze . . . het eelt van mijn handen afslijt, om haar een bestaan te bezorgen. Ik zal haar net zo trouw zijn als ik maar kan zijn.”

138 Hij zei: “Dat geloof ik, Bill.” Hij zei: “Luister, Bill, ik wil je iets vertellen.” Zei: “Weet je, geluk—er is al met al geen geld voor nodig om gelukkig te zijn.” Zei: “Wees gewoon goed voor haar. En ik weet dat je dat zult.”

Ik zei: “Dank u, Charlie. Dat zal ik zeker.”

139 Toen was het haar tijd om het mama te vertellen. Ik weet niet hoe ze het redde, maar we trouwden.

140 Dus, toen we getrouwd waren, hadden we niets—niets om te gaan huishouden. Ik denk dat we twee of drie dollar hadden. Dus

huurden we een huis—het kostte ons vier dollar per maand. Het was een kleine, oude tweekamerwoning. En iemand gaf ons een oud vouwbed. Ik vraag me af of er iemand ooit een oud vouwbed heeft gezien? En zij gaven ons dat. En ik ging naar Sears en Roebucks en haalde een klein tafeltje met vier stoelen, en het—het was niet geschilderd, weet u, en we kregen dat op termijnen. En dus, toen ging ik naar meneer Weber, een rommelhandelaar, en kocht een kooktoestel. Ik betaalde er vijfenzeventig cent voor en een dollar en nog wat voor roosters die erin gingen. We hebben huishouding opgezet. Ik herinner me dat ik de stoelen nam en een klaverblad erop schilderde, toen ik ze schilderde. En, o, we waren echter gelukkig. We hadden elkaar, dus dat was alles wat noodzakelijk was. En God, door Zijn genade en Zijn goedheid, wij waren het gelukkigste stelletje dat er op aarde kon zijn.

¹⁴¹ Ik ontdekte dit: dat geluk niet bestaat uit hoeveel van de aardse goederen je bezit, maar hoe tevreden je bent met het deel dat je is toebedeeld.

¹⁴² En na een poosje kwam God neer en zegende ons kleine huis; we kregen een kleine jongen. Zijn naam was Billy Paul—die nu hier in de dienst is. En iets later daarna, ongeveer elf maanden, zegende Hij ons opnieuw met een klein meisje, genaamd Sharon Rose, ontleend aan het woord van “de Roos van Saron.”

¹⁴³ En ik herinner me één dag dat ik mijn geld had opgespaard en ik een kleine vakantie zou gaan nemen en naar een plaats ging, het Paw Paw Meer, om te vissen. En op mijn weg terug . . .

¹⁴⁴ En gedurende deze tijd . . . ik laat mijn bekering achterwege. Ik werd bekeerd. En werd aangesteld door doctor Roy Davis in de Zendings-Baptistenkerk en was een prediker geworden en heb de tabernakel waarin ik nu predik in Jeffersonville. En ik was voorganger van de kleine kerk. En ik . . .

¹⁴⁵ Geen geld—ik was zeventien jaar voorganger van de kerk en kreeg nooit één cent. Ik geloofde niet in het nemen . . . Er was zelfs geen collecteschaal in. En wat ik aan tienden kreeg van werk enzovoort, had een kistje achter in het gebouw, een klein bordje erop: “In zoverre gij dit aan de minste van deze Mijn kleinen gedaan hebt, hebt gij het aan Mij gedaan.” En toen, dat is hoe voor de kerk werd betaald. We hadden een tienjarige lening om het te betalen en ’t werd in minder dan twee jaar afbetaald. En ik heb nooit een collecte van welke aard ook opgehaald.

¹⁴⁶ En toen, ik had, o, een paar dollar die ik had opgespaard voor mijn vakantie. Zij werkte ook, bij Fine’s Overhemdenfabriek. Een liefelijke schat van een meisje. En haar graf is waarschijnlijk besneeuwd vandaag, maar ze is nog steeds in mijn hart. En ik herinner me toen ze zo hard werkte om me te helpen om genoeg geld te hebben om naar dit meer toe te gaan om te vissen.

¹⁴⁷ En toen ik terugkwam van het meer, begon ik te zien, toen ik Mishawaka en South Bend, Indiana binnenkwam, en ik begon

auto's op te merken die stickers achterop hadden waarop stond: "Jezus Alleen." En ik dacht: "Dat klinkt vreemd: 'Jezus Alleen.'" En ik begon die stickers op te merken. En het stond op alles van fietsen, Fords, Cadillacs en wat maar meer: "Jezus Alleen." En ik volgde enigen van ze achterna, en ze kwamen bij een hele grote kerk. En ik ontdekte dat ze van Pinksteren waren.

¹⁴⁸ Ik had van Pinksteren gehoord, maar zij waren een stel "heilige-rollers, die op de vloer lagen en schuim op hun mond kregen" en alles waar ze mij over hadden verteld. Dus ik wilde er niets mee te maken hebben.

¹⁴⁹ Dus, ik hoorde ze daarbinnen allemaal tekeergaan en ik dacht: "k Geloof dat ik gewoon naar binnen zal lopen." Dus ik stopte m'n oude Ford en liep naar binnen, en al het zingen dat u ooit in uw leven hebt gehoord! En ik kwam tot de ontdekking dat er twee grote kerken waren, één ervan de P.A. van J.C. geheten en de P.A. van W.; velen van u mensen herinneren zich misschien die oude organi-. . . Ik denk dat ze nu 'verenigd' genoemd worden en de Verenigde Pinksterkerk worden genoemd. Wel, ik luisterde naar enkele van hun leraars. En ze stonden daar; o, ze onderwezen over Jezus en hoe groot Hij was en hoe geweldig alles was en over een "doop van de Heilige Geest." Ik dacht: "Waar hebben ze het over?"

¹⁵⁰ En na een poosje sprong er iemand op en begon met tongen te spreken. Wel, ik had nog nooit in mijn leven zoiets dergelijks gehoord. En hier kwam er een vrouw daar naar voren aanrennen gewoon zo hard als ze kon. Toen stonden ze allemaal op en begonnen te rennen. En ik dacht: "Wel, broeder, ze hebben beslist geen kerkmanieren!" Aan het schreeuwen en juichen en tekeer aan het gaan—ik dacht: "Wat een stelletje is dit wel!" Maar weet u, iets ermee—hoe langer ik daar zat, hoe meer ik ervan hield. Er was iets dat heel goed scheen te zijn. En ik begon op ze te letten. En het ging door. Ik dacht: "Ik zal het gewoon een poosje met ze volhouden, want ik . . . ik zit dicht bij de deur. Als er iets gewoon uit de hand begint te lopen, zal ik de deur uitlopen. Ik weet waar mijn auto geparkeerd staat, vlak om de hoek."

¹⁵¹ En ik begon enige van die predikers te horen, die geleerden waren en studenten. Wel, ik dacht: "Dat is fijn."

Dus het werd tijd voor het avondeten en zeiden: "Laat iedereen komen eten."

¹⁵² Maar ik dacht: "Wacht eens even. Ik heb een dollar en vijfenzeventig cent om naar huis te gaan, en ik. . ." Dat is alles wat ik aan benzinegeld had. Had precies dat nodig om me naar huis te brengen. En ik had m'n oude Ford—het was een behoorlijk goede oude Ford. Het was niet teruggefallen, het was net als deze hierbuiten: gewoon versleten. En het. . . Ik geloof echt dat die Ford dertig mijl per uur kon gaan, maar natuurlijk was dat vijftien *deze* kant op en vijftien *deze* kant op. Ziet u, tel het bij

elkaar op hebt u dertig. En dus, het . . . Ik dacht: “Wel, die avond, ik denk dat ik weg zou gaan, en na de . . .” en ik bleef voor de avonddienst.

¹⁵³ En o—hij zei: “Alle predikers, ongeacht de denominatie, kom naar het podium.” Wel, er waren ongeveer tweehonderd van ons daar vooraan; ik ging naar voren. En dus zei hij: “Nu, we hebben geen tijd voor jullie allen om te prediken.” Hij zei: “Loop even langs en zeg wie u bent en waar u vandaan komt.”

¹⁵⁴ Wel, mijn beurt kwam; ik zei: “William Branham, Baptist. Jeffersonville, Indiana.” Liep door.

¹⁵⁵ Ik zou de rest van ze zich allen: “Pinksteren, Pinksteren, Pinksteren,” horen noemen, “P.A. van W., P.A.J.C., P.A.W., P . . .”

¹⁵⁶ Ik liep er voorbij. Ik dacht: “Wel, ik geloof dat ik de vreemde eend in de bijt ben.” Dus ik ging zitten, wachtte.

¹⁵⁷ En die dag hadden ze fijne, jonge predikers daar gehad en ze hadden krachtig gepredikt. En toen zeiden ze: “Degene die de boodschap vanavond zal gaan brengen is . . .” Ik geloof dat ze hem “Oudste” noemden. En hun predikers, in plaats van “Eerwaarde” was het “Oudste.” En ze haalden een oude kleurlingman daar, en hij had een van deze ouderwetse predikersjassen. Ik geloof niet dat u er ooit een gezien hebt. Lange zwaluwstaart aan de achterkant, weet u, met een fluwelen kraag, en hij had slechts een klein wit randje haar rond zijn hoofd. Arme oude makker, hij kwam op *deze* manier naar voren, weet u. En hij stond daar en hij keerde zich om. En waar al de predikers over Jezus hadden gepredikt en de grote . . . hoe groot Hij was, enzovoort, nam die oude man zijn tekst van daar in Job. “Waar waart gij toen Ik de grondvesten van de wereld legde, of toen de morgensterren tezamen zongen en de zonen Gods van vreugde juichten?”

¹⁵⁸ En de arme oude makker; ik dacht: “Waarom hebben ze niet een paar van die jonge kerels daar gezet om te prediken?” Grote . . . de plek was volgepakt en afgeladen. En ik dacht: “Waarom deden ze dat niet?”

¹⁵⁹ Dus toen, deze oude makker, in plaats van te prediken wat hier beneden op aarde aan de gang was, begon hij te prediken wat er heel de tijd in de hemel aan de gang was. Wel, hij nam Hem op bij het begin—bij het begin van de tijd en bracht Hem terug in de Tweede Komst langs de horizontale regenboog. Wel, ik had nog nooit in mijn leven zulks prediken gehoord! Rond die tijd trof de Geest hem, hij sprong ongeveer zo hoog en klikte zijn hielen tegen elkaar, gooide zijn schouders naar achteren en wipte van dat podium af, zei: “Jullie hebben hier voor niet genoeg ruimte voor mij om te prediken.” En hij had meer ruimte dan ik hier heb.

¹⁶⁰ Ik dacht: “Als dat een oudere man zo zal laten doen, wat zou het wel doen als het op mij kwam?” Ik—ik dacht: “Misschien heb ik daar iets van nodig.” Wel, toen hij daar kwam, had ik met

de oude makker te doen. Maar toen hij wegging, had ik het met mezelf te doen. En ik keek naar hem toen hij daar af ging.

¹⁶¹ Ik ging die avond weg en ik dacht: “Nu, de volgende morgen zal ik niemand gaan laten weten waar, wie ik ben.” Dus ik ging heen, en die avond perste ik mijn broek. Ik nam de . . . ging het maïsveld in om te slapen en ik ging heen en kocht mezelf wat oudbakken bolletjes. U . . . Ik kocht er een hele hoop van voor een stuiver. Er was daar een brandkraan, ik haalde wat water. Dus ik wist dat ik daar een poosje mee vooruit kon, dus ik haalde wat water en dronk het en ging en at mijn broodjes. En kwam terug en dronk nog wat water. Ging het maïsveld in, nam de twee stoelen en legde mijn kleine kreukstof streepjesbroek daarin, perste ze op de stoel.

¹⁶² En die avond bad ik vrijwel de hele nacht. Ik zei: “Here, wat is dit wel waar ik in terecht ben gekomen? Ik heb nog nooit in mijn leven zulke religieuze mensen gezien.” En ik zei: “Help me te weten waar dit allemaal over gaat.”

¹⁶³ En de volgende morgen kwam ik daar. Nodigden ons uit voor het ontbijt. Natuurlijk wilde ik niet met hen komen eten, omdat ik niets had om in de collecte te doen. En ik ging gewoon terug. En de volgende morgen, toen ik naar binnen ging, wel (ik at een paar van mijn broodjes), en ging zitten. En ze hadden er een microfoon. En ik had nooit eerder een microfoon gezien, en ik was bang voor dat ding. Dus ze . . . En er zat een kleine draad aan die hierboven hing en dat naar beneden hing. Een van die plafondmicrofoons zo. En hij zei: “Gisteravond op het podium was er een jonge prediker hier, een Baptist.”

Ik dacht: “O-o, ik sta er nu voor om onder handen te worden genomen.”

¹⁶⁴ En hij zei: “Hij was de jongste prediker op het podium. Zijn naam was Branham. Weet iemand waar hij zich bevindt? Vertel hem te komen; we willen dat hij de ochtendboodschap brengt.”

¹⁶⁵ O, mensen! Ik had een T-shirtje aan en kreukstof streepjesbroek, weet u. En wij Baptisten geloven dat je een pak aan moest hebben om op de preekstoel te gaan, weet u. Dus . . . En ik—ik zat gewoon heel stil. En in die tijd . . . Ze hadden het in het noorden, toen, want (hun internationale conventie) de kleurlingmensen konden er niet heen komen als het in het zuiden was. Ze hadden de kleurlingen daar, en ik was een zuiderling—had nog stijfjesel in mijn kraag, ziet u—dacht dat ik een beetje beter was dan de ander. En het gebeurde zo die ochtend dat er naast mij een—een kleurlingman zat. Dus ik ging zitten en keek naar hem op. Ik dacht: “Wel, hij is een broeder.”

¹⁶⁶ En hij zei: “Weet iemand waar William Branham zich bevindt?” Ik schoot zo onderuit in de stoel. Dus hij zei, kondigde het de tweede keer aan, zei: “Iemand daarbuiten” (hij trok deze kleine microfoon naar zich toe) “die weet waar William Branham

zich bevindt? Vertel hem dat we hem op het podium willen voor de ochtendboodschap. Hij is een Baptistenprediker uit Zuid-Indiana.”

167 Ik zat gewoon heel stil en dook weg, weet u. Niemand kende mij sowieso. Die kleurlingjongen keek naar mij, zei: “Weet jij waar ie is?”

168 Ik dacht. Ik—ik moest of liegen of iets doen. Dus ik zei: “Hou het hier voor jezelf.”

Hij zei: “Ja meneer?”

Ik zei: “Ik wil u iets vertellen.” Ik zei: “Ik—ik ben het.”

Hij zei: “Wel, ga d'r naar voren.”

169 En ik zei: “Nee, ik kan het niet. Kijk,” zei ik, “ik heb deze kleine oude kreukstof streepjesbroek aan en dit T-shirtje.” Ik zei: “Ik zou daar niet naar voren kunnen gaan.”

170 Hij zei: “Die mensen maakt het niet uit hoe je je kleedt. Ga d'r naar voren.”

Ik zei: “Nee, nee.” Ik zei: “Hou je stil, zeg nu niets.”

171 En ze kwamen een ogenblik terug naar de microfoon, zeiden: “Weet iemand waar William Branham zich bevindt?”

172 Hij zei: “Hier is hij! Hier is hij! Hier is hij!” O, mensen! Daar ging ik naar voren met dat T-shirtje aan, weet u. En hier. . .

173 Hij zei: “Kom naar voren, meneer Branham, we willen dat u de boodschap brengt.” Oei, mensen, vóór al die predikers, uhm, al die mensen! En ik glipte naar voren, weet u. M'n gezicht rood en m'n oren brandend. En ik glipte naar voren, kreukstof streepjesbroek en T-shirt, prediker, Baptistenpredikant, die naar de microfoon toe ging, had er nog nooit eerder één gezien, ziet u.

174 En ik stond daarboven, ik zei: “Wel, ik—ik—ik ben hier niet zo zeker van.” Ik deed wat stuntelig, heel zenuwachtig, weet u. En—en ik kwam hier bij Lukas 16 en ik dacht: “Wel, nu. . .” En ik—ik kwam op het onderwerp: “En hij sloeg zijn ogen op in de hel en huilde.” En ik kwam. . . Dus ik—ik begon te prediken, weet u, en ik kwam tot prediken en voelde me een beetje beter. En ik zei: “De rijke man was in de hel, en hij huilde.” Die kleine drie woorden, zoals ik heel wat predikingen zoals dat heb: “Geloofd gij dit” en “Spreek tot de Rots,” u hebt mij die horen prediken. En ik had: “En toen huilde hij.” En ik zei: “Er zijn daar geen kinderen, zeker niet in de hel. Toen huilde hij.” Ik zei: “Er zijn daar geen bloemen. Toen huilde hij. Er is daar geen God. Toen huilde hij. Er is daar geen Christus. Toen huilde hij.” Toen huilde ik. Iets kreeg vat op mij. Tjonge! O mensen! Daarna—ik weet niet wat er gebeurde. Toen ik een beetje tot mezelf kwam, stond ik buiten. Die mensen begonnen te schreeuwen en juichen en roepen en ik—we hadden een ontzaglijke tijd.

175 Toen ik buiten kwam, was er een man die naar me toe liep met een hele grote Texas-hoed op, grote laarzen— liep naar me toe, zei: “Ik ben Oudste *Zo en zo*.” Prediker, cowboylaarzen, cowboykleren aan.

Ik dacht: “Wel, mijn kreukstof streepjesbroek is dan nog niet zo slecht.”

176 Zei: “Ik wil dat je naar Texas komt en een opwekking voor me houdt.”

177 “Uh-hm, laat me dat noteren, meneer.” En ik schreef het zo op.

178 Hier kwam een makker aan met een van deze kleine, soort golfbroek aan, waar ze vroeger golf speelden, weet u, hadden van die kleine wijde broekjes. Hij zei: “Ik ben Oudste *Zus en zo* uit Miami. Ik zou graag. . .”

179 “Tjonge, misschien heeft kleding er niet zoveel mee te maken.” Ik bekeek het, en ik dacht: “Goed.”

180 Dus ik greep deze dingen, en naar huis ging ik. De vrouw kwam me tegemoet, ze zei: “Waarom klink je zo blij, Billy?”

181 Ik zei: “O, ik heb het allerbeste van de oogst ontmoet. Mensen, het is het beste wat je ooit hebt gezien. Die mensen schamen zich niet voor hun godsdienst.” En o, ik vertelde haar er alles over. En ik zei: “En kijk eens hier, lieverd, een hele reeks uitnodigingen. Die mensen!”

Ze zei: “Het zijn toch geen heilige-rollers?”

182 Ik zei: “Ik weet niet wat voor soort rollers ze zijn, maar zij hebben iets dat ik nodig had.” Ziet u? Ik zei: “Dat—dat is één ding waar ik zeker van ben.” Ik zei: “Ik zag een oude man, negentig jaar oud, weer jong worden.” Ik zei: “Ik heb nog nooit in mijn leven zulks prediken gehoord. Nou, ik heb nog nooit een Baptist zo zien prediken.” Ik zei: “Ze prediken tot ze buiten adem raken en buigen hun knieën helemaal tot op de vloer, komen weer omhoog, komen op adem. Je kunt ze twee straten verderop nog steeds horen prediken.” En ik zei: “Ik—ik heb nog nooit in mijn leven zoiets gehoord.” En ik zei: “Ze spreken in een onbekende tong en de andere vertelt waar ze over spreken. Heb nog nooit in mijn leven zoiets gehoord!” Ik zei: “Wil je met me meegaan?”

183 Ze zei: “Lieverd, toen ik met je trouwde, ik zal bij je blijven tot de dood ons zal scheiden.” Ze zei: “Ik zal gaan.” Ze zei: “Nu, we zullen het onze ouders vertellen.”

184 En ik zei: “Wel, vertel jij het jouw moeder en ik zal het mijn moeder vertellen.” Dus wij. . . Ik ging en vertelde het mama.

185 Mama zei: “Wel, zeker, Billy. Wat de Here je ook geroepen heeft om te doen, ga het doen.”

186 En dus mevrouw Brumbach vroeg mij om langs te komen. Ging erheen. Ze zei: “Wat is dit waar je het over hebt?”

187 En ik zei: “O, mevrouw Brumbach,” zei ik, “u allen hebt nog nooit zulke mensen gezien!”

Ze zei: “Stil nu! Stil nu!”

Ik zei: “Ja mevrouw.” Ik zei: “Het spijt me.”

En ze zei: “Weet jij dat dat een boel heilige-rollers zijn?”

188 Ik zei: “Nee mevrouw, dat wist ik niet.” Ik zei: “Het—het zijn zeker fijne mensen.”

189 Ze zei: “Alleen het idee al! Denk jij dat je mijn dochter zou meesleuren onder dat soort spul!” Zei: “Belachelijk! Dat is niets anders dan uitschot, wat de andere kerken eruit hebben gegooid.” Ze zei: “Reken maar! Je zult mijn dochter niet zo meesleuren.”

190 En ik zei: “Maar weet u, mevrouw Brumbach, diep in mijn hart voel ik dat de Here wil dat ik met die mensen meega.”

191 Ze zei: “Ga terug naar je kerk totdat ze zich een pastorie voor je kunnen veroorloven, en gedraag je als een man die een beetje verstand heeft.” Zei: “Je zult mijn dochter daar niet mee naartoe nemen.”

Ik zei: “Ja mevrouw.” Ik keerde me om en liep naar buiten.

192 En Hope begon te huilen. Ze kwam naar buiten, ze zei: “Billy, ongeacht wat mama zegt, ik zal bij je blijven.” Zegene haar hart!

En ik zei: “O, dat is in orde, lieverd.”

193 En ik liet het gewoon los. Ze stond niet toe dat haar dochter met zulke mensen omging, want “het was niets anders dan uitschot.” En dus, ik liet het gewoon min of meer los. Het was de ergste fout die ik ooit in mijn leven heb gemaakt, één van de ergste.

194 Een poosje later, een paar jaar, nadat de kinderen kwamen. En op een dag waren we . . . Er kwam een overstroming in 1937. Kwam er een overstroming. En onze . . . Ik was op patrouille toentertijd en ik probeerde mijn best te doen om de mensen uit de overstroming te halen, huizen die omver gerukt werden. En mijn eigen vrouw werd ziek en ze was heel, heel ziek met een longontsteking. En ze namen haar mee. . . Het gewone ziekenhuis was zo vol dat we haar daar niet in konden plaatsen, dus namen we haar naar het—het overheidsgebouw waar ze daar een kamer hadden. En dus, toen riepen ze me er weer heen. En ik heb altijd aan de rivier gewoond, en nogal een bootsman, dus ik probeerde om de mensen, om ze te redden van de overstroming. En toen had ik . . . één . . .

195 Ze riepen me, zeiden: “Er is een huis daar in de Chestnut Street, het staat ongeveer op het punt om in elkaar te zakken. Er is een moeder en een stel kinderen daarbinnen,” zeiden: “als je denkt dat je boot, je motor, bij ze kan komen.”

Ik zei: “Wel, ik zal alles doen wat ik kan.”

¹⁹⁶ En ik, door die golven schietend. De dijk was daar hogerop doorgebroken en o, mensen, de. . . spoelde gewoon de stad uit. En ik zou het alle gas geven die ik kon en uiteindelijk, door de straten heen en de plaatsen. En kwam ik daar dicht bij waar de oude oeverwal was, het water dat er doorheen stroomde. En ik hoorde iemand schreeuwen en ik zag een moeder buiten op de veranda staan. En daar waren die grote zware golven die er zo doorheen gingen. Wel, ik ging verder *deze* kant op zo ver als ik kon en stak de stroom in en kwam terug en kwam aan die kant. Ik had mijn boot net op tijd gestopt om hem vast te maken aan de pilaar, van de post van de deur, paal of verandapaal. En ik rende naar binnen en greep de moeder en haalde haar daarin, en twee of drie van de kinderen. En ik maakte mijn boot los en bracht haar. . . terug. Kwam ver stroomafwaarts uit en bracht haar naar de oever toe, ongeveer anderhalve mijl aan de andere kant van de stad totdat ik haar aan de oever kreeg. En toen ik daar dan aankwam, was ze flauwgefallen. En was ze begonnen. . . schreeuwde ze: “Mijn baby! Mijn baby!”

¹⁹⁷ Wel, ik dacht dat ze bedoelde dat ze de baby in het huis had achtergelaten. Oei, mensen! Ik ging weer terug terwijl zij voor haar probeerden te zorgen. En ik kwam tot de ontdekking dat het. . . of dat ze wilde weten waar haar baby dáár was. Er was een klein kereltje van ongeveer drie jaar oud, en ik dacht dat ze een kleine baby bedoelde die nog gevoed werd of zoiets.

¹⁹⁸ En dus ging ik terug en ging daarheen. En toen ik die boot er kreeg en naar binnen kwam en geen baby kon vinden, en de veranda begaf het, en het huis zakte in. En ik rende heel snel en greep het—het stuk daar waar mijn boot aan dreef, stapte de boot in en trok daaraan en maakte het los.

¹⁹⁹ En het had me toen al meegenomen in de stroming van de loop van de rivier zelf. En het was ongeveer half twaalf 's avonds, en gewoon natte sneeuw dat viel en aan het sneeuwen. En ik greep het startkoord vast en ik probeerde aan de boot te trekken, en hij wilde niet starten, en ik probeerde, en hij wilde niet starten, en ik probeerde opnieuw. Raakte steeds verder in die stroming, de watervallen vlak onder me. En ik probeerde uit alle macht, en ik dacht: “O, jongen, hier—hier is mijn einde! Dit is het!” En ik zou het uit alle macht proberen. En ik zei: “Here, laat me alstublieft geen dood als dit sterven,” en ik zou trekken en ik zou trekken.

²⁰⁰ En het kwam terug tot me: “Wat dan met dat hoop uitschot waar je niet naartoe wou gaan?” Ziet u? Ah-hm.

²⁰¹ Ik legde mijn hand weer op de boot en ik zei: “God, wees mij genadig. Laat me mijn vrouw en baby niet op deze manier verlaten, en zij daarginds ziek! Alstublieft!” En ik bleef er gewoon zo trekken, en hij wilde niet aanslaan. En ik kon het gebulder daar beneden horen, want ik. . . Nog maar een paar

minuten, en, o, jongen, dat zou het zijn. En ik zei: “Here, als U mij zult vergeven—ik beloof U dat ik alles zal doen,” knielend in die boot daar, en de natte sneeuw die me in het gezicht striemde—ik zei: “Ik zal alles ook maar doen wat U wilt dat ik doe.” En ik trok opnieuw, en hij sloeg aan. En ik gaf hem alle gas die ik maar kon geven, en kwam uiteindelijk aan de oever.

²⁰² En ik ging terug om de wagen te vinden, patrouillewagen. En ik dacht dat . . . Er waren sommigen van die zeiden: “Zeg, het overheidsgebouw is net weggespoeld.” Mijn vrouw en baby daarbinnen, beide baby’s.

²⁰³ En ik ging naar het overheidsgebouw zo hard als ik kon en het water stond er overal binnenin ongeveer vijf meter diep. En er was daar een majoor, en ik zei: “Majoor, wat is er met het ziekenhuis gebeurd?”

Zei: “Nu, maak u geen zorgen. Hebt u daar iemand in gehad?”

Ik zei: “Ja, een—een zieke vrouw en twee baby’s.”

²⁰⁴ Hij zei: “Ze zijn er allemaal uit gekomen.” Zei: “Ze zitten in een goederenwagon, en ze zijn de richting van Charlestown opgegaan.”

²⁰⁵ Ik haastte me, stapte in mijn boot en . . . of stapte in mijn auto, met mijn boot er achter op, en haastte me daarheen naar . . . En toen waren de krekken ongeveer vier of vijf kilometer breed geworden. En de hele nacht lang probeerde ik om . . . Enigen van hen zeiden: “De wagon, de goederenwagon, spoelde van het spoor af, daar op de overbrugging.”

²⁰⁶ Wel, ik ontdekte dat ik vast zat op een klein eiland, zat daar drie dagen. Ik had genoeg tijd om erover na te denken of dat uitschot was of niet. Het bonste maar: “Waar is mijn vrouw?”

²⁰⁷ Tenslotte, toen ik haar vond, binnen een paar dagen nadat ik wegkwam, en aan de andere kant kwam, was ze helemaal naar Columbus, Indiana, in het Baptisten Auditorium waar ze zoiets als een—een ziekenhuis hadden gemaakt, ziekenkamers, op kleine veldbedden van de overheid. En ik rende op haar toe zo hard als ik kon, proberend erachter te komen waar ze was, “Hope! Hope! Hope!” aan het gillen. En ik keek, en daar lag ze op een veldbed, en tb was ingetreden.

Ze hief haar kleine benige hand op en ze zei: “Billy.”

En ik rende naar haar toe en ik zei: “Hope, lieverd.”

Ze zei: “Ik zie er vreselijk uit, nietwaar?”

Ik zei: “Nee, lieverd, je ziet er goed uit.”

²⁰⁸ Ongeveer zes maanden lang werkten we met alles wat in ons was om te proberen haar leven te redden, maar ze bleef steeds minder en minder worden.

²⁰⁹ Op een dag, ik was op patrouille en ik had mijn radio aanstaan en ik dacht dat ik ze hoorde zeggen . . . een oproep op

de radio deden die zei: “Voor William Branham, gevraagd meteen naar het ziekenhuis te gaan; vrouw op sterven.” Ik joeg terug naar het ziekenhuis zo snel als ik kon, zette het rode licht aan, en de sirene, en ging op weg. En toen, ik kwam bij het ziekenhuis aan en ik stopte, snelde naar binnen. Toen ik door het—het ziekenhuis kwam, zag ik een kleine vriend van mij met wie we samen hadden gevist, we samen optrokken als jongens: Sam Adair.

²¹⁰ Dokter Sam Adair—hij is degene die, waar het visioen niet lang geleden kwam en hem vertelde over de kliniek. En hij zei als iemand aan het visioen twijfelde, om hem gewoon op zijn kosten te bellen, als u wilde weten of het klopte of niet.

²¹¹ En dus toen, hier kwam hij er zo aan, en hij had zijn hoed in zijn hand. Hij keek me aan en hij begon gewoon te huilen. En ik rende naar hem toe, sloeg m'n armen om hem heen. Hij legde z'n armen om mij heen, zei: “Billy, ze gaat heen.” Hij zei: “Het spijt me. Ik heb alles gedaan wat ik kon doen, ik heb specialisten gehad en alles.”

Ik zei: “Sam, ze gaat toch niet heen!”

Zei: “Ja, ze gaat.” En hij zei: “Ga daar niet naar binnen, Bill.”

En ik zei: “Ik móét naar binnen gaan, Sam.”

En hij zei: “Doe het niet. Doe het niet, alsjeblijft, doe het niet.”

Ik zei: “Laat me naar binnen gaan.”

Zei: “Ik zal met je meegaan.”

²¹² Ik zei: “Nee, blijf jij hier buiten. Ik wil bij haar blijven in haar laatste ogenblikken.”

Zei: “Ze is bewusteloos.”

²¹³ Ik liep de kamer binnen. En de verpleegster zat daar, en zij huilde omdat zij en Hope samen schoolvriendinnen waren geweest. En dus, ik keek erheen, en zij begon te huilen, stak haar hand op. En begon erheen te lopen.

²¹⁴ En ik keek erheen en schudde haar. Daar was ze—ze was afgevallen van ongeveer zestig kilo tot ongeveer dertig. En ik—ik schudde haar. En als ik leef om honderd jaar oud te worden, zal ik nooit vergeten wat er gebeurde. Ze draaide zich om en die grote, mooie ogen keken naar me op. Ze glimlachte. Ze zei: “Waarom heb je me teruggeroepen, Billy?”

Ik zei: “Lieverd, ik heb net het radionieuws gekregen.”

²¹⁵ Ik moest gewoon werken. We zaten diep in de schuld en honderden dollars aan doktersrekening en niets om het mee te betalen. En ik moest gewoon werken. En ik zag haar twee of drie keer per dag, en elke avond, en dan toen ze in die toestand was.

Ik zei: “Wat bedoel je, je ‘terugroepen’?”

216 Ze zei: "Bill, je hebt erover gepredikt, je hebt erover gesproken, maar je hebt geen idee wat het is."

Ik zei: "Waar heb je het over?"

217 Ze zei: "De hemel." Ze zei: "Kijk;" ze zei: "Ik werd naar Huis begeleid door een of andere mensen, mannen of vrouwen of zoiets. Die in het wit waren gekleed." En zij zei: "Ik was op mijn gemak en vredig." Zei: "Grote, mooie vogels die van boom tot boom vlogen." Ze zei: "Denk niet dat ik buiten mezelf ben." Ze zei: "Billy, ik ga je onze fout vertellen." Ze zei: "Ga zitten." Ik deed het niet, ik knielde neer, nam haar hand. Ze zei: "Weet je waar onze fout is?"

En ik zei: "Ja, lieverd, ik weet het."

218 Ze zei: "We hadden nooit naar mama moeten luisteren. Die mensen hadden gelijk."

En ik zei: "Ik weet het."

219 Ze zei: "Beloof me dit: dat je naar die mensen toe zult gaan," zei: "want ze hebben gelijk." En zij zei: "Voed mijn kinderen zo op." En ik . . . Zij zei: "Ik wil je iets vertellen." Ze zei: "Ik ben op sterven, maar," zei "het is . . . ik—ik heb geen angst om te gaan." Zei: "Het—het is prachtig." Ze zei: "Het enige, ik vind het vreselijk om jou te verlaten, Bill. En ik weet dat je deze twee kleine kinderen hebt om op te voeden." Ze zei: "Beloof me dat—dat je niet ongetrouwd zult blijven en mijn kinderen van het kastje naar de muur getrokken laat worden." Dat was een verstandig iets voor een eenentwintigjarige moeder.

En ik zei: "Dat kan ik niet beloven, Hope."

220 Ze zei: "Beloof het me alsjeblieft." Zei: "Eén ding wat ik je vertellen wil." Zei: "Herinner je je dat geweer?" (Ik ben gewoon stapel op geweren.) En zij zei: "Dat je dat geweer die dag wou kopen en je niet genoeg geld had om de aanbetaling te doen."

Ik zei: "Ja."

221 Ze zei: "Ik heb mijn geld gespaard, mijn stuivers, om te proberen die aanbetaling op dat geweer voor je te doen." Ze zei: "Nu, wanneer dit voorbij is en je weer naar huis gaat, kijk boven op de 'duofold' . . . of het vouwbed, onder dat stuk papier bovenop, en je zult het geld daar vinden." Ze zei: "Beloof me dat je dat geweer zult kopen."

222 U weet niet hoe ik me voelde toen ik die dollar en vijfenzeventig cent (in stuivers) daar zag liggen. Ik kocht het geweer.

223 En zij zei: "Herinner je je die keer dat je de stad inging om een paar kousen voor me te kopen, en we naar Fort Wayne gingen?"

Ik zei: "Ja."

224 Ik was binnengekomen van het vissen en ze zei . . . We moesten naar Fort Wayne gaan—ik moest die avond prediken. En

ze zei: “Weet je, ik zei je: ‘Er zijn twee verschillende soorten.’” Een die “chiffon” heet. En wat is de andere, rayon? Klopt dat? Rayon en chiffon. Wel, welke dan ook. . . chiffon was het beste. Klopt dat? En ze zei: “Nu, haal me wat chiffon, de full style.” Weet u dat ding dat dat kleine dingetje aan de achterkant van de kous heeft, bovenaan? En ik wist niets over vrouwenkleding, dus ik. . .

²²⁵ En ik liep door de straat en zei: “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” proberend eraan te blijven denken, “chiffon, chiffon, chiffon.”

Iemand zei: “Hallo, Billy!”

²²⁶ En ik zei: “O, hallo, hallo.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

²²⁷ En ik kwam bij de hoek en ik ontmoette meneer Spon. Hij zei: “Hé, Billy, weet je dat de baars nu bijt, daar naast die laatste pier?”

Ik zei: “Nou en of, is dat zo?”

“Ja.”

Ik dacht: nu, toen ik bij hem wegging: “Wat was dat spul?” Ik was het vergeten.

²²⁸ Dus Thelma Ford, een meisje dat ik kende, werkte in de tien-cent winkel. En ik wist dat ze daar dameskousen verkopen, dus ik ging erheen. Ik zei: “Hallo, Thelma.”

En ze zei: “Hallo, Billy. Hoe gaat het met je? Hoe gaat het met Hope?”

²²⁹ En ik zei: “Prima.” Ik zei: “Thelma, ik wil een paar sokken voor Hope.”

Ze zei: “Hope wil geen sokken.”

Ik zei: “Ja mevrouw, dat wil ze.”

Zei: “Je bedoelt kousen.”

²³⁰ “O, natuurlijk,” zei ik, “dat is wat het is.” Ik dacht: “O-o, ik heb mijn onwetendheid al laten blijken.”

En zij zei: “Wat voor soort wil ze?”

Ik dacht: “O-o!” Ik zei: “Wat voor soort heb je?”

Zij zei: “Wel, we hebben rayon.”

²³¹ Ik wist het verschil niet. Rayon, chiffon; ’t klonk allemaal hetzelfde. Ik zei: “Dat is wat ik wil.” Ze zei. . . Ik zei: “Geef mij er een paar, full style.” En zij. . . Ik heb dat verkeerd. Wat is het? Full fashion. “Full fashion.” En, dus ik zei: “Geef mij er een paar van die.”

²³² En toen zij ze aan mij wilde geven, waren ze maar ongeveer dertig cent, twintig cent of dertig cent, ongeveer de helft van de prijs. Wel, ik zei: “Geef me er twee paar van.” Ziet u?

233 En ik ging terug naar huis en ik zei: “Weet je, lieverd, jullie vrouwen winkelen over de hele stad om koopjes te vinden.” Je weet hoe je graag opschept. En ik zei: “Maar, hier, kijk eens hier: ik heb twee paar gekocht voor de prijs waarvoor jij er één paar koopt. Zie je?” Ik zei: “O, dat is—dat is mijn persoonlijke vaardigheid.” Zie, ik zei—ik zei: “Weet je, Thelma heeft me deze verkocht.” Ik zei: “Misschien heeft ze ze me voor de halve prijs laten hebben.”

Ze zei: “Heb je chifon gekocht?”

234 Ik zei: “Ja mevrouw.” Het klonk allemaal hetzelfde voor mij; ik wist niet dat er enig verschil was.

235 En zij vertelde me, ze zei: “Billy.” Ik vond het vreemd toen ze in Fort Wayne kwam dat ze nog een paar kousen moest kopen. Ze zei: “Ik heb ze aan je moeder gegeven,” zei: “Die zijn voor oudere vrouwen.” Zei: “Het spijt me dat ik dat deed.”

En ik zei: “O, dat is in orde, lieverd.”

236 En zij zei: “Nu, blijf—blijf niet ongetrouwd.” En zij zei. . . Ze wist niet dat wat er over een paar uur daarna stond te gebeuren. En ik hield haar lieve handen vast terwijl de engelen Gods haar weghaalden.

237 Ik ging naar huis. Ik wist niet wat te doen. Ik ging liggen daar 's nachts en ik hoorde. . . Ik denk dat het een klein muisje was die in het oude rooster was waar we wat kranten in hadden. En ik sloot de deur met mijn voet en daar hing haar nachtjapon aan de achterkant (en lag daar in dat mortuarium). En net even later belde iemand me op, zei: “Billy!” En het was broeder Frank Broy. Hij zei: “Je baby ligt op sterven.”

Ik zei: “Mijn baby?”

238 Zei: “Ja, Sharon Rose.” Zei: “De dokter is daar nu en zei ‘dat ze tuberculose hersenvliesontsteking heeft gekregen—ze heeft het door het drinken van haar moeder gekregen.’” En zei: “Ze is aan het sterven.”

239 Ik stapte in de auto, ging daarheen. En daar was ze, het liefelijke kleine ding. En ze brachten haar met spoed naar het ziekenhuis.

240 Ik ging erheen om hem te zien. Sam kwam naar me toe en zei: “Billy, ga die kamer niet in, je moet aan Billy Paul denken.” Zei: “Ze ligt op sterven.”

Ik zei: “Doc, ik—ik moet mijn baby zien.”

241 Hij zei: “Nee, je kunt niet naar binnen.” Zei: “Ze heeft hersenvliesontsteking, Billy, en je zou het overbrengen op Billy Paul.”

242 En ik wachtte tot hij naar buiten kwam. Ik kon het niet verdragen om haar te zien sterven en haar moeder die daar bij de begrafenisondernemer lag. Ik zeg u: de weg van een

overtreder is hard. En ik—ik ging, glipte de deur binnen. En toen Sam naar buiten ging en de verpleegster naar buiten ging, ging ik naar beneden de kelderverdieping in. Het is een heel klein ziekenhuisje. Ze was op een geïsoleerde plaats, en de vliegen zaten in haar kleine oogjes. En ze hadden een kleine . . . wat wij een “muggenscherm” noemen, of klein netje over haar ogen. En ze zou . . . met kleine stuiptrekkingen, haar kleine dikke beentje bewoog zo op en neer, en haar kleine handjes, met die stuiptrekkingen. En ik keek naar haar, en ze was net groot genoeg om schattig te zijn, ongeveer acht maand oud.

²⁴³ En haar moeder zette haar vroeger daar buiten neer met haar kleine luier aan, weet u, in de tuin, als ik eraan zou komen. En ik met de claxon zou toeteren, en ze zou “goe-goe, goe-goe” doen en zich naar mij uitstrekken, weet u.

²⁴⁴ En daar lag mijn lieverd op sterven. Ik keek op haar neer, en ik zei: “Sharry, ken je pappie? Ken je pappie, Sharry?” En toen ze keek . . . Ze leed zo erg tot een van die mooie kleine blauwe oogjes scheel keek. Het had mijn hart bijna uit me gescheurd.

²⁴⁵ Ik knielde neer; ik zei: “Here, wat heb ik gedaan? Heb ik niet het Evangelie op de straathoeken gepredikt? Ik heb alles gedaan wat ik wist te doen. Houd het niet tegen me. Ik heb die mensen nooit ‘uitschot’ genoemd. Zij was het die die mensen ‘uitschot’ noemde.” Ik zei: “Het spijt me dat het allemaal is gebeurd. Vergeef mij. Neem—neem mijn baby niet.” En terwijl ik aan het bidden was, leek het alsof een zwart . . . als een laken of doek naar beneden kwam. Ik wist dat Hij mij had afgewezen.

²⁴⁶ Nu, daar was de moeilijkste en de meest verraderlijke tijd van mijn leven. Toen ik opstond en naar haar keek, en ik dacht . . . Satan legde in mijn gedachten: “Wel, meen je, zo hard als je hebt gepredikt, en de manier waarop je hebt geleefd, en nu, wanneer het op je eigen baby aankomt, zal Hij je afwijzen?”

²⁴⁷ En ik zei: “Dat is waar. Als Hij mijn baby niet kan redden, dan kan ik niet . . .” Ik stopte. Ik—ik wist gewoon niet wat te doen. En toen zei ik dit, ik zei: “Here, U gaf haar aan mij en U hebt haar weggenomen, gezegend zij de Naam des Heren! Al neemt U zelfs mij, zal ik U nog steeds liefhebben.”

²⁴⁸ En ik legde mijn hand over haar heen, ik zei: “Zegene je, lieverd. Papa wilde je grootbrengen, met heel mijn hart wilde ik je grootbrengen, en je opvoeden om de Here lief te hebben. Maar de engelen komen voor je, schatje. Pappie zal je kleine lichaam meenemen en het op de armen van mama leggen. Ik zal je bij haar begraven. Op een dag zal papa je ontmoeten; wacht jij maar daarboven met mama.”

²⁴⁹ Toen haar moeder op sterven lag, zei ze, de laatste woorden die ze zei, ze zei: “Bill, blijf op het veld.”

²⁵⁰ Ik zei: “Ik zal . . .” En zij zei . . . Ik zei: “Als ik op het veld ben, wanneer Hij komt, zal ik de kinderen halen en je ontmoeten.

Zo niet, dan zal ik bij jou begraven worden. En ga jij aan de rechterkant van de grote poort, en wanneer je ze allemaal binnen ziet komen, sta daar dan en begin te roepen: 'Bill! Bill! Bill!' zo luid als je maar kunt. Ik zal je daar ontmoeten." Ik kuste haar vaarwel. Ik sta vandaag op het slagveld. Dat is bijna twintig jaar geleden geweest. Ik heb mijn afspraakje met mijn vrouw; ik ga haar ontmoeten.

²⁵¹ En ik nam de kleine baby, en toen ze stierf, en legde haar op de armen van de moeder, en we namen haar mee naar de begraafplaats. En ik stond daar om broeder Smith te horen, de Methodistenprediker die de begrafenis predikte: "As tot as en stof tot stof." (En ik dacht: "Hart tot hart.") Daar ging ze.

²⁵² Niet lang daarna nam ik kleine Billy daar één morgen mee naartoe. Hij was nog maar een heel klein kereltje. Hij was. . .

²⁵³ Dat is de reden dat hij bij mij blijft en ik bij hem blijf; ik moest zowel papa als mama (beide) voor hem zijn. Ik zou zijn kleine fles nemen. We konden het ons niet veroorloven om 's nachts vuur te hebben om zijn melk warm te houden, en ik legde het onder mijn rug, zo, en hield het warm door de warmte van mijn lichaam.

²⁵⁴ We zijn bij elkaar gebleven als kameraden en een dezer dagen, wanneer ik het veld af ga, wil ik hem het Woord overhandigen en zeggen: "Ga door, Billy. Blijf erbij." Sommige mensen vragen zich af waarom ik hem heel de tijd bij me heb. Ik kan hem niet opgeven. Hij is zelfs getrouwd, maar ik herinner me nog steeds dat ze me zei: "Blijf bij hem." En we zijn bij elkaar gebleven als kameraden.

²⁵⁵ Ik herinner me dat ik de stad rondliep, de fles onder mijn arm, en hij zou gaan huilen. Op een avond was hij. . . we liepen rond op het achtererf waar net. . . (Toen ze op het punt stond hem te krijgen—ze was z'n moeder, en ik. . . nog maar een meisje, weet u.) En ik liep dan heen en weer vanaf de oude eikenboom achter op het erf. En hij hilde om zijn mama, en ik had geen mama om hem mee heen te nemen. En ik zou hem oppakken—ik zou zeggen: "O, lieverd." Ik zei. . .

²⁵⁶ Hij zei: "Papa, waar is mijn mama? Hebt u haar in die grond gestopt?"

Ik zei: "Nee, lieverd. Het is in orde met haar, zij is boven in de hemel."

²⁵⁷ En hij zei daar iets, kon me wel om laten komen, één namiddag. Hij was aan het huilen, 't was later in de loop van de avond, en ik droeg hem op mijn rug, zo, droeg hem op mijn schouder, en gaf hem klopjes, zo. En hij zei: "Pappie, ga alstublieft mama halen en breng haar hier."

En ik zei: "Lieverd, ik kan mama niet halen. Jezus. . ."

Zei: "Wel, zeg Jezus om mij mijn mama te sturen. Ik wil haar."

258 En ik zei: “Wel, lieverd, ik . . . ik en jij zullen haar eens gaan zien.”

En hij stopte, zei: “Pappie!”

En ik zei: “Ja?”

Zei: “Ik zag mama daarboven op die wolk.”

259 O, het leek of het me doodde! Ik dacht: “Jongen! ‘Ik zag mama daarboven op die wolk.’” Ik viel gewoon bijna flauw. Ik knuffelde de kleine kerel tegen mijn boezem, zo, en hield gewoon mijn hoofd naar beneden, ging naar binnen.

260 Dagen gingen voorbij. Ik kon het niet vergeten. Ik probeerde te werken. Kon niet terug naar huis gaan; het was niet meer thuis. En ik wilde blijven. We hadden niets, dan alleen maar dat oude versleten meubilair, maar het was iets waar zij en ik samen van genoten hadden. Het was thuis.

261 En ik herinner me op een dag dat ik probeerde te werken, in de openbare werken. Ik ging naar boven voor reparaties. . . een oude laagspanningskabel hing naar beneden—het was heel vroeg in de ochtend. En ik klom naar boven dit kruis op. (En ik kon die baby niet opgeven. Ik kon zien dat mijn vrouw heenging, maar dat die baby heenging, gewoon een heel klein ding.) En ik was daarop, en ik zong: “Op de heuvel ver weg, stond een oud, ruw kruis.” En de hoofdspanningsleidingen liepen naar de transformator en gingen over in (u weet wel) de laagspanning. En ik hing er daarboven aan. En ik keek toevallig en de zon die achter me opkwam. En daar, mijn handen uitgestrekt en het teken van dat kruis op de—op de heuvel. Ik dacht: “Ja, het waren mijn zonden die Hem daar brachten.”

262 Ik zei: “Sharon, lieverd, papa wil je zo graag zien, lieverd. Hoe ik je graag weer in mijn armen zou willen houden, jij lief klein ding.” Ik raakte buiten mezelf. Het waren weken geweest. Ik trok mijn rubberen handschoen uit. Er was drieëntwintighonderd volt dat vlak naast mij stroomde. Ik trok mijn rubberen handschoen uit. Ik zei: “God, ik heb er een hekel aan om dit te doen. Ik ben een lafaard.” “Maar Sharry, papa zal jou en mammie zien over maar een paar ogenblikken.” Begon mijn handschoen uit te trekken om mijn hand op die drieëntwintighonderd te leggen. Dat breekt. . . Wel, je zou zelfs geen bloed meer in je hebben. En dus ik—ik—ik begon die handschoen uit te trekken, en er gebeurde iets. Toen ik bijkwam, zat ik op de grond met mijn handen zo omhoog tegen mijn gezicht, huilend. Het was Gods genade of ik zou hier geen genezingsdienst hebben gehad, daar ben ik zeker van. Hij was het die Zijn gave beschermdde, niet ik.

263 Ik ging op weg naar huis. Ik hield op—borg mijn gereedschap weg. En ging terug; ik zei: “Ik ga naar huis.”

264 Ik begon rond het huis te gaan en ik pakte de post op in het huis, een beetje koud, en ik ging naar binnen. We hadden één kleine kamer—ik sliep daar op een klein veldbedje, en de vorst die kwam opzetten, en dat oude fornuis. Ik nam de post en ik keek de post in en het eerste daarbij was haar beetje kerstspargeld, tachtig cent, “Mejuffrouw Sharon Rose Branham.” Daar was het helemaal weer opnieuw.

265 Ik was jachtopziener geweest. Ik stak mijn hand erin en haalde mijn revolver, pistool, uit de holster. Ik zei: “Here, ik—ik kan dit niet meer gaan, ik—ik ben stervende. Ik ben—ik ben zo gekweld.” Ik trok de hamer terug op het pistool, hield het tegen mijn hoofd, daar op dat bedje knielend in die donkere kamer. Ik zei: “Onze Vader, Die in de hemel zijt, Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede,” en terwijl ik probeerde, en ik die trekker zo hard als ik kon spande, zei ik: “op aarde zoals het in de hemel is. Geef ons heden ons dagelijks brood.” En hij wilde niet afgaan!

266 En ik dacht: “O God, scheurt U mij gewoon aan stukken? Wat heb ik gedaan? U wilt mij niet eens laten sterven.” En ik smet de revolver neer en hij ging af en schoot door de kamer. Ik zei: “God, waarom kan ik niet sterven en eruit komen? Ik kan gewoon niet verder gaan. U moet iets aan me doen.” En ik viel voorover en begon te huilen op mijn kleine, oude vuile bed daar.

267 En ik moet in slaap zijn gevallen. Ik weet niet of ik in slaap was of wat er gebeurde.

268 Ik heb er altijd naar verlangd om in het westen te zijn. Ik heb altijd één van die hoeden willen hebben. Mijn vader temde paarden in zijn jonge dagen, en ik wilde altijd een van die hoeden. En broeder Demos Shakarian kocht er één voor me gisteren, eerste die ik (heb) ooit zo heb gehad, één van die soort westernhoeden.

269 En ik dacht dat ik door de prairie ging, dat lied zingend: “Er is een wiel aan de wagen gebroken, bord op de ranch “Te Koop.”” En terwijl ik verder ging, merkte ik een oude huifkar op, zoals een oude prairieschoener, en het wiel was gebroken. Natuurlijk stelde dat mijn gebroken gezin voor. En toen ik dichtbij kwam, keek ik, en daar stond een—een heel knap, jong meisje, ongeveer twintig jaar oud, wit golvend haar en blauwe ogen, gekleed in het wit. Ik keek naar haar, ik zei: “Hoe maakt u het?” Ging verder.

Ze zei: “Hallo, pa.”

270 En ik keerde me om en ik zei: “Pa?” “Wel,” zei ik, “hoe, mejuffrouw, kunt u . . . kan ik uw vader zijn wanneer u zo oud bent als ik?”

271 Ze zei: “Pappie, u weet gewoon niet waar u bent.”

En ik zei: “Wat bedoelt u?”

272 Ze zei: “Dit is de hemel.” Zei: “Op aarde was ik uw kleine Sharon.”

“Wel,” zei ik, “lieverd, jij was nog maar een kleine baby.”

273 Zei: “Pappie, kleine baby’s zijn hier geen kleine baby’s—ze zijn onsterfelijk. Ze worden nooit oud of groeien nooit.”

274 En ik zei: “O, Sharon, lieverd, je—je bent een knappe, jonge vrouw.”

Ze zei: “Mama wacht op u.”

En ik zei: “Waar?”

Ze zei: “Boven in uw nieuwe huis.”

275 En ik zei: “Nieuw huis?” Branhams zijn zwervers; ze hebben geen huizen, ze zijn gewoon. . . En ik zei: “Wel, ik heb nooit een huis gehad, lieverd.”

276 Ze zei: “Maar u hebt er één hierboven, pappie.” Ik wil geen baby zijn, maar het is gewoon zo werkelijk voor me. [Broeder Branham huilt—Red.] Als ik eraan begin te denken, komt het allemaal weer terug. Zei: “U hebt er h*ier* één, pappie.” Ik w*éét* dat ik er daar één heb—op een dag zal ik ernaartoe gaan. Zij zei: “Waar is Billy Paul, mijn broer?”

277 En ik zei: “Wel, ik heb hem bij mevrouw Broy gelaten, even een paar minuten geleden.”

Zei: “Moeder wil u zien.”

278 En ik keerde me om en keek, en daar waren hele grote paleizen, en de heerlijkheid van God die om ze heen opkwam. En ik hoorde een engelenkoor zingen: “Mijn thuis, lieflijk thuis.” Ik begon een lange trap op te gaan en rende zo hard als ik maar kon. En toen ik bij de deur kwam, daar stond ze—een wit gewaad aan, dat zwarte haar, lang, langs haar rug houdend. Ze strekte haar armen uit, zoals ze altijd deed toen ik thuiskwam, vermoeid van het werk of zoiets. Ik pakte haar bij de handen en ik zei: “Lieverd, ik zag Sharon daarginds.” Ik zei: “Ze is een knap meisje geworden, nietwaar?”

279 Ze zei: “Ja, Bill.” Ze zei: “Bill.” Sloeg haar armen om me heen (en ze zei) gewoon om mijn schouders—ze begon me schouderklopjes te geven—ze zei: “Stop ermee om je zorgen te maken over mij en Sharon.”

Ik zei: “Lieverd, ik kan het niet helpen.”

280 Zij zei: “Nu, Sharon en ik zijn beter af dan jij.” En zei: “Maak je geen zorgen meer over ons. Wil je het me beloven?”

281 En ik zei: “Hope,” ik zei: “ik ben zo eenzaam geweest vanwege jou, en vanwege Sharon, en Billy huilt de hele tijd om jou.” Ik zei: “Ik weet niet wat ik met hem moet doen.”

282 En ze zei: “Het zal in orde zijn, Bill.” Ze zei: “Beloof me gewoon dat je je geen zorgen meer zult maken.” En ze zei: “Wil je

niet gaan zitten?” En ik keek rond, en daar stond een hele grote stoel.

²⁸³ En ik herinner me dat ik een stoel probeerde te kopen. Nu, tot slot. Dat ik een stoel eens probeerde te kopen. We hadden alleen die oude—oude gewone houten—zittingstoelen voor die ontbijthoek. We moesten die gebruiken, de enige stoelen die we hadden. En wij konden een van deze stoelen kopen waarvan je de achterkant achterover laat, zoals een . . . ik vergeet welke soort, een luie leunstoel. En hij kostte zeventien dollar, en je kon drie dollar aanbetalen, en een dollar per week. En wij kochten er een. En o, toen ik binnenkwam . . . Ik zou de hele dag werken en tot middernacht prediken, in de straten en waar ik maar kon prediken.

²⁸⁴ En—en ik . . . op een dag raakte ik achter met mijn betalingen. We konden het niet voor elkaar krijgen, en het werd dag na dag, en tenslotte, op een dag kwamen ze mijn stoel halen, en namen hem mee. Die avond, ik zal het nooit vergeten, ze had een kersentaart voor me gebakken. Arme, kleine beste meid, ze—ze—ze wist dat ik teleurgesteld zou zijn. En na het avondeten zei ik: “Waarom ben je vanavond zo aardig, lieverd?”

²⁸⁵ En ze zei: “Zeg, ik liet de jongens hier in de buurt wat viswormen voor je opgraven. Denk je niet dat we naar de rivier zouden moeten gaan en een poosje vissen?”

En ik zei: “Ja, maar . . .”

²⁸⁶ En ze begon te huilen. Ik wist dat er iets mis was. Ik had een idee, want ze hadden me al een bericht gestuurd dat ze hem zouden komen halen. En wij konden die dollar afbetaling per week niet halen. Wij konden, hadden . . . konden het ons niet veroorloven. Ze sloeg haar armen om me heen en ik ging naar de deur, en mijn stoel was weg.

Ze vertelde me daarboven, ze zei: “Herinner je je die stoel, Bill?”

En ik zei: “Ja, lieverd, ik herinner het me.”

Zei: “Dat is waar je aan dacht, nietwaar?”

“Ja.”

²⁸⁷ Zei: “Wel, deze zullen ze niet nemen, deze is betaald.” Ze zei: “Ga even een ogenblik zitten, ik wil met je praten.”

En ik zei: “Lieverd, ik begrijp dit niet.”

²⁸⁸ En ze zei: “Beloof me, Billy, beloof het me, dat je je geen zorgen meer zult maken. Je gaat nu terug.” En zei: “Beloof me dat je je geen zorgen zult maken.”

En ik zei: “Ik kan dat niet doen, Hope.”

²⁸⁹ En net op dat moment kwam ik bij; het was donker in de kamer. Ik keek rond en ik voelde haar arm om me heen. Ik zei: “Hope, ben jij hier in de kamer?”

290 Ze begon me klopjes te geven. Ze zei: “Zul je me die belofte doen, Bill? Me beloven dat je niet zult trouwen . . . niet meer zult rouwen.”

Ik zei: “Ik beloof het je.”

291 En toen, toen gaf ze me twee of drie keer een klopje, en was ze weg. Ik sprong op en deed het licht aan en keek overal—ze was weg. Maar ze was gewoon de kamer uitgegaan. Ze is niet weg; ze leeft nog steeds. Ze was een Christen.

292 Billy en ik gingen hier enige tijd geleden naar het graf, een klein bloemetje meenemend voor zijn moeder en zusje, gewoon op een Paasmorgen, en we stopten. De kleine makker begon te huilen; hij zei: “Pappie, mijn mama is daar beneden.”

293 Ik zei: “Nee, lieverd. Nee, ze is daar niet beneden. Zusje ligt niet daar beneden. We hebben hier een omgespit graf, maar ver over de zee is er een open graf, waar Jezus opstond. En op een dag zal Hij komen; Hij zal zusje en mama met Zich meebrengen.”

294 Ik sta op het slagveld vandaag, vrienden. Ik—ik kan gewoon niet meer vertellen. Ik . . . [Broeder Branham huilt—Red.] God zegene u. Laten we onze hoofden een ogenblik buigen.

295 O Here! Vaak, Here, ben ik er zeker van dat mensen het niet begrijpen, wanneer ze denken dat deze dingen gemakkelijk komen. Maar er is een grote dag komende wanneer Jezus zal komen en al dit verdriet zal worden afgewist. Ik bid, hemelse Vader, dat U ons zult helpen om voorbereid te zijn.

296 En die laatste belofte, toen ik haar die ochtend op de wang kuste dat ik haar daar die dag zou ontmoeten. Ik geloof dat ze op die post zal staan, mijn naam roepend. Ik heb sindsdien trouw aan die belofte geleefd, Here, rond de wereld, op allerlei plaatsen, proberend het Evangelie te brengen. 'k Word nu oud en vermoeid en ik ben uitgeput. Een dezer dagen zal ik deze Bijbel voor de laatste keer sluiten. En God, houd mij trouw aan de belofte. Houd Uw genade rondom mij, Here. Laat mij niet kijken naar de dingen van dit leven, maar leven voor de dingen die eraan voorbij liggen. Help me om eerlijk te zijn. Ik vraag niet om een bloemrijk bed van gemak, nee Here, toen mijn Christus daar stierf onder lijden. En al de anderen zo stierven. Ik vraag niet om iets gemakkelijks. Laat me slechts eerlijk zijn, Here, getrouw. Laat mensen van mij houden zodat ik ze tot U kan leiden. En op een dag wanneer het allemaal voorbij is en we ons verzamelen onder de immer groene bomen, wil ik haar bij de hand nemen en met haar aan komen lopen naar, de mensen van Angelus Temple te laten zien, en al de anderen. Het zal dan een geweldige tijd zijn.

297 Ik bid dat Uw genade rust op elk van ons hier. En diegenen die hier zijn, Here, U misschien niet eens kennen. En misschien hebben zij een kleine geliefde aan de overzijde van de zee ginds. Als zij nooit hún belofte zijn nagekomen, mogen ze het nu doen, Here.

298 Terwijl we onze hoofden gebogen hebben, ik vraag me af in deze geweldige, grote gehoorzaal vanmiddag, hoevelen van u zeggen: “Broeder Branham, ik wil mijn geliefden ook ontmoeten. Ik—ik—ik heb enige geliefden net aan de overkant van de rivier ginds”? Misschien hebt u een belofte gedaan dat u ze zou ontmoeten, misschien toen u moeder “vaarwel” zei daar bij het graf die dag, misschien toen u kleine zusje “vaarwel” zei, of pa, of enigen van hen bij het graf, beloofde dat u ze zou ontmoeten, en u—u nog nooit die voorbereiding gemaakt hebt. Denkt u niet dat het nu een goed moment is om het te doen?

299 Vergeef me dat ik instort. Maar, o mensen, u beseft het niet, vriend. U weet niet welk—welk offer! Dat is geen druppel nauwelijks van de levensgeschiedenis.

300 Hoevelen van u zouden nu graag willen opstaan en hier naar voren lopen voor gebed, zeggen: “Ik wil mijn geliefden ontmoeten”? Sta op uit het gehoor en kom hierheen. Wilt u het doen? Als iemand nog nooit die voorbereiding heeft getroffen. God zegene u, meneer. Ik zie een bejaarde kleurlingman naar voren komen, anderen die komen. Gaat u, u op de balkons daarboven, ga gewoon het gangpad in. Of sta op, u die nu wilt dat er in een woord van gebed aan u gedacht wordt. Zo, ja. Ga meteen staan. Dat is goed. Sta op, overal op, u die zou zeggen: “Ik heb een vader daarginder, ik heb een moeder of een geliefde daarginder. Ik wil ze gaan zien. Ik wil ze in vrede ontmoeten.” Wilt u opstaan, gewoon op gaan staan, waar dan ook in het gehoor. Sta op, zeg: “Ik wil aanvaarden.”

301 God zegene u, dame. God zegene u daar achteraan. En zegene u daarboven. Here zegene u hier, meneer. Zo, ja. Boven op het balkon, de Here zegene u. Overal, waar ook, ga staan nu om een woord van gebed te hebben, terwijl de Heilige Geest hier is en vaardig is over onze harten om—om—om open te breken.

302 Weet u, wat de gemeente vandaag nodig heeft is verbroken te worden. We moeten naar het Pottenbakkershuis gaan. Onze stijve, zelfgemaakte theologie werkt soms niet zo goed. Wat we nodig hebben is een ouderwetse verbreking, bekering in onze harten, week wordend naar God toe. Is dat iedereen nu die bereid is om te staan?

Laten we onze hoofden dan buigen voor gebed.

303 O Here, Die Jezus terugbracht voor de . . . uit de dood, om ons allen te rechtvaardigen door geloof, gelovend. Ik bid, Here, dat dezen die nu opstaan om U te aanvaarden, ik bid dat vergeving voor hen zal zijn. En o Here, ik bid dat zij U zullen aannemen als hun Redder en Koning en Geliefde, en misschien hebben ze een mama of een papa of iemand net aan de overzijde van de zee. Er is één ding zeker: ze hebben een Redder. Mogen hun zonden hen vergeven worden, en al hun ongerechtigheid uitgewist worden,

dat hun zielen mogen worden gewassen in het Bloed van het Lam, en dat ze in vrede leven, van hieraf aan.

³⁰⁴ En op een glorieuze dag, wanneer het allemaal voorbij is, mogen we samenkomen in Uw Huis, en daar zijn als ongebroken gezinnen om onze geliefden te ontmoeten die aan de andere zijde wachten. Dit, wij dragen ze op aan U, “dat Gij hem in volmaakte vrede zult bewaren wiens hart op Hem gevestigd is.” Sta het toe, Here, als wij ze aan U toevertrouwen. In de Naam van Uw Zoon, de Here Jezus. Amen.

³⁰⁵ God zegene u. Ik ben er zeker van dat de werkers zien waar u staat, en ze zullen direct met een paar ogenblikken bij u zijn.

³⁰⁶ En nu, aan degenen die gebedskaarten zullen ontvangen. Billy, waar zijn Gene en Leo, zijn ze achteraan? Ze zijn hier om de gebedskaarten uit te geven, in even een paar ogenblikken. Broeder zal het gehoor laten gaan met gebed, en de gebedskaarten zullen worden uitgegeven. We zullen hier terug zijn over even een klein poosje om te bidden voor de zieken. Goed, broeder.

59-0419A Mijn Levensgeschiedenis
Angelus Temple
Los Angeles, Californië Verenigde Staten

DUTCH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org